

תולדות ישוע

ספר

תולדות ישוע הנצרי

קורות ימי חייו ונפלאותיו אשר עשה כפי ספורי
ארבעה המבשרים: ומשליו שקולים
בשקל התנועות והיתדות

מאת

א׳ב׳ן מאיר

בשנת ויצא חטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרח:

נדפס על ידי אראלף ל. גאעטצל, נעוו־יארק.

gen Ref

הקדמת המחבר.

רבים המה בין עמי הארץ אשר מלאו לבם לשלח יד לכתוב תולדות ישוע להראות לכל כי הוא הנצר מגזע ישי ועמד לנס עמים אליו גוים ידרשו: אבל כל ספריהם כתובים בלשנות הגוים מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשנו: אך לשון עבר שפת קדש מעדן גבעת כל תכיל ספור יקר כזה: אין גם אחד בכל־הספרים אשר חברו בלשון הקדש מדבר ממעשי משיח אלהי יעקוב להגיד לעם ישרא׳ כל־החסד אשר עשה עם עמו בתתו אשם נפשו לגאלם מרדת שחת: אמת הדבר כי רבים וכן שלמים מעת לעת העתיקו ספרי ברית החדשה ללשון עבר: אולם כלמו בשפת עלגים ובלשון אחרת ידברו אל העם הזה: ואם גם היטב דברו, ילאה הקרא ללקט באמרים אחת הנה ואחת הנה לדעת מעשה ישוע תקפו וגבורתו: ולעשותם ספור אחד למען יהיו לאחדים בידו לכן אמרתי לחבר תולדות ישוע כפי אשר לקטתי מארבעה המבשרים למען ירוץ הקרא בו: וללמד בני ישראל זרע ברך כל־אשר עשה ה׳ לעמו בשלח להם גאל צדק להתם חטארת ולהביא צדק עולמים: ואתה אחי העברי גם אם לא תאמין בדברי אשר כתבתי להורות לך הדרך האמת בכלזאת שים נא לבך אל הספור הזה ותדע ותבין אמונת העמים אשר סביבותיך: ותוסף דעת על מה אמונתם יסדה ותראה כי כאמונתם כאמונתך ממקור אחד הצבו: ושנאת הדת כסופה תעבור ואיננה ותשב לבטח ואין מחריד:

ואתה שלום כחפץ אחיך

המחבר.

Gift of Mrs. Ephraim M. Epstein

את־כל־יושבי התבל אשר תחת ממשלתו: והמפקד הזה היה במשל קורינוס בארם: ואף כי לפי חוק משפט רומא כל־איש יוכל להפקד במקום מושבו, כל־איש ישראל ילך לעיר משפחתו ולנחלת שבטו: ויעל גם יוסף החרש עם מרים ארושתו ממקום מושבו היא עיר נצרת אשר בגליל לעיר דוד היא בית־לחם אשר ביהודה; יען שניהם מבית־דוד וממשפחתו היו: היא מרים בת עלי, אשר בא אליה מלאך האלהים לפני תשעה חדשים לברכה ולהגיד לה, כי מצאה חן בעיני ה׳ להיות אם המשיח צור ישראל וגאלו: ולמען יהיה קדוש וחף מפשע בל יולד כדרך כל־הארץ: אולם רוח הקודש וגבורת עליון תסוככה: ותהר ותלד בן מבלי דעת בעל: גם אלישבע, אשת זכריהו הכהן ממשפחת אביה הרתה לעת. זקנתה אחרי היתה עקרה כל ימיה ואישה זקן בא בימים כדבר ה׳ ביד מלאכו בבאו אל־ההיכל להקטיר קטורת כמשפט הכהונה: וזכריהו לא האמין לדבר המלאך, כי פג לבו בקרבו ויאלם: ובמלאת הימים, ותלד אלישבע בן, ויקרא זכריה את־שמו יוחנן, לאמר: זה ינחם את־עמו, ורבים מבני ישראל ישיב אל־ה׳ אלהיהם: והוא יתהלך ברוח וגבורת אליהו, להשיב לב אבות על־בנים, והסוררים לחכמת הצדקה: ואלישבע בעודה הרה, מרים בת עלי באה אליה לשאל לשלומה, ותנח רוח ה׳ על־אלישבע, ותכר את־אם המשיח, ותברך את־ה׳ ואת מרים ותאמר „ברוכה את מנשים, וברוך פרי בטנך!“ גם על מרים, אם המושיע נחה הרוח, ותשר: „תגדל נפשי את־ה׳ ותגל רוחי באלהים מושיעי, כי הביט אל עני שפחתו, כי הנה מעתה יאשרוני כל הדורות, כי גדלות עשה לי האדיר וקדוש שמו, וחסדו על יראיו לדור דורים; גבורות עשה בזרעו, פזר גאים במזמות לבם: הוריד

מאז ברא אלהים אדם על הארץ חסדו הודיע ואחרי נפל האנוש
ברשת הפשע ישועתו בל אחר מלהשמיע: מעת לעת שלח את־
עבדיו הנביאים לעם ישרון ולתבל כלה להגיד דבר ה' ולספר מעשה
הישע: מי הוא זה אשר יבא לגאל מרדת שחת, מה מעשהו, ומה
תכונתו: מתוך כל גויי הארץ בחר בבני ישראל זרע אברהם אהבו
לתת להם תורת אמת והקים ישרים: ומתוכם בשבט יהודה
אוה להרת לו שבט משלים לנהל עדתו: אולם ברבות הימים
הרבו לפשע, וגוי קדוש עם כבד עון נהיה: ותאנח הארץ תחת
ח כבד הזדון: אז בהירי־יה — אף אם מעט מזער נשארו —
לגאל המבשר עיניהם נשאו ולקראת באו חכו בנפש חפצה: אבל
גם המה דמו בנפשם, כי מלך רדה בשבט משלים יהיה: וכל
מלכי תבל עפר רגליו ילכהו, וכל עמי הארץ עבדי בני ישראל יהיו:

גם בין בני נכר צפו לקראת מלך גדול ונורא *): ממשלת
רומה כמעט כסתה כל־הארץ, ולשון יוני בכל־יושביה שררת
היתה: הראשנה פנתה דרך לגאל, והאחרנה מסלת המשיח
ישרה: כל גיא המפרדת הגוים נשאה, וכל־הר וגבעה המרחקת
העמים נשפלו: מן איי בריטניא עד קצוי הודו, מים קספיא
ועד איי קנרין: ארץ ישראל, אשר עד כה תחת ממשלת רומא
היתה, שבה תחת ממשלת הורדוס האדומי למלכותה בשנת שבע
מאות והמשים לבנין רומא: ואקטויננוס הטה עליו חסד לחזק
מלכותו בידו: ואחריו מרק אנתניום ואוגוסטום בשם מלך
יהודה כנוהו: ויהי בשנה ההיא ותצא פקודת מלך רומא לפקד

---

*) *Julius Cæsar, and after his death, Augustus, was regarded as the "Rex venturus."* (*Cicero. Divin. II.* 54. *August.* 91) *Also the 4th Eclogue of Virgil and the whole Literature of the Sibylline oracles.*

יכונו, ויבאו וימצאו את־הילד ואמו כדבר מלאך האלהים: ויספרו לאמו ולכל אשר אתה כי על פי ה׳ שלחו לשאל בשלום מלכם גאלם ומשיחם:

ביום השמיני ללדת ישוע מל יוסף את־בשר ערלתו כדבר ה׳ על ידי משה עבדו: ואחרי אשר עברו שלשים ושלשה ימים אחרים, הביאוהו ירושלימה בית ה׳ למען הקדש הבכר פטר רחם לעבדתו: כי אחרי הכות ה׳ כל־בכר בארץ מצרים, צוה להקדיש לו כל־בכר בבני ישראל: אולם אחרי בחר בבני אהרן ובשבט הלוי לעמד לפניו ולשרתו, צוה את־עם ישראל לפדות כל־בכר פטר רחם בחמשה שקל, אשר יתנו לאוצר בית ה׳ ומרים אם המושיע לא פדתה את־בנה הבכור: אבל כחנה אשת אלקנה בן־ירוחם הקדישה את־בנה ישוע לה׳ כל־ימי־חייו: זאת ועוד אחרת היתה לה בבית ה׳ להביא כבש בן־שנתו לעולה, ובן־יונה או תור לחטאת: אך באשר לא מצאה ידה די שה, הביאה שני בני יונה, אחד לעולה ואחד לחטאת:

ויהי בהציגה את־בנה לפני הכהן, ובהקריבו את־קרבנותיה, ויבא איש צדיק וישר המחכה לתשועת ה׳ ומצפה לגאל, בירת ה׳: ודבר ה׳ נגלה אליו במחזה, כי לא ימות, טרם ראו עיניו את־משיח ה׳: וכאשר ראה האיש הזה — ושמו שמעון — את־בן־מרים, וישאהו בזרועתיו, ויברך את־ה׳ ויאמר: „עתה ארני תשלחני בשלום כדבריך, כי ישועתך ראו עיני, אשר הכינות לפני כל־העמים אור להאיר לגוים וכבוד ישראל עמך“: וכאשר תמהו יוסף ומרים על דבריו, הוסיף לברכם ולהתנבא על אודות מרים כדברים האלה לאמר: „הנה זה נתן למכשול ולמקים רבים בישראל ולאות מריבה: וגם בנפשך תעבר חרב להתגלות מחשבות לב רבים:“ גם נביאה אחת, חנה בת פנואל למטה

גבורים מכסאות, ושפלים הרים, השביע רעבים טובות, ואת־
עשירים שלח ריקם: החזיק בישראל עבדו כזכר חסדו, כאשר
נשבע לאבותינו, לאברהם ולזרעו עד עולם:"

ויהי כעלות יוסף עם מרים בית לחם, הרחוקה ששה מלין
מנגב לירושלים, ויבאו במלון ללין שמה: אולם צר המקום למצא
שמה מנוח, כי רבים המה העלים להפקד גם הם: ויסורו לארות
הסוסים למצא מנוח לכף רגלם העיפה: ובהיותם שמה, ותלד
מרים הבן המבשר לה על ידי המלאך, ותשימהו באבוס ותמלא
המקום אור מנגה זהר הילד: ותקרא את־שמו ישוע לאמר: הוא
יושיע את־עמו מחטאותיהם:

רבים המה הנקראים, ומעטים הנבחרים: רבים שמעו בשורת
התשועה, ואך מעט האמינו: המשיח בא לגאל התבל כלה, אולם
מעט ידעו מבאתו: הראשונים היו רעי עדרי צאן בנחל בית־לחם
עמדים על משמרתם גם בקרה בלילה לשמר צאנם מכל אסון
ופגע: ויהי בהביטם שמימה מעשה אצבע אל חי ורבבות הכדורים
העוטרים כבמחול משחקים, איש איש במסלתו, לא יעבטון
אורחותם: והנה נפתחו השמים, ומלאך ה׳ נצב עליהם, ובנעם
אמריו ככה הביע: אל תראו בני יעקב, זרע אברהם בל תפחדו,
ישועת הארץ הנה באתה, ושמחה גדלה אתכם אבשר: היום
נולד המושיע, משיח אלהי יעקב: ואת אשר אוו אבותיכם והנביאים
לראות ולא יכולו, כעת תראו בבית־לחם, כי שמה בארות הסוסים
תמצאו העולל מחתל שכב באבוס: ככה דבר השרף ויעל, ואחריו
צבא השמים הריעו: „כבוד לאלהים במרום, שלום בארץ, ורצון
טוב לבני אדם: בלב נאמן הקשיבו הדברים מבלי שאל: אם הוא
מלך המשיח, מרוע לא נולד בהיכל מלך? ואך צעדיהם בית לחמה

שכמו תהי: ומקום מולדתו היא בית לחם אפרתה כדבר ה׳ ביד עבדו הנביא מיכה המורשתי לאמר: „ואתה בית לחם אפרתה צעיר להיות באלפי יהודה, ממך לי יצא להיות מושל בישראל:״ ולכן אם אמת הדבר, כי נולד משיח אלהי יעקב, מקום לדתו בית לחם היו תהיה, ושם בקש תבקשהו: אבל נפלאים דרכי ה׳ ומי זה ידעם, כי עוד מועד לחזון, והמלך לעולם יחיה! וכשמוע הורדוס הזקן את־דבריהם, ויחרד, ויתנכל להמית המשיח הנולד ולקטפו עודנו באבו: אולם לא ביד רמה תעשה זאת, כי מי שלח ידו במשיח ה׳ ונקה! ויקרא לחכמי הקדם, וידבר אליהם בערמה: נכבדי ארץ, אנשי תבונה! צר לי כי עמלתם לבא הנה בדרך רחוקה כחמש מאות מלין על לא דבר: מלך ישרא׳ לפניכם הנהו, ופה המדבר אליכם: אך אם מאותות השמים למדתם לדת מלך יהודה, מתי ראיתם כבבו? כמו שנים שנים נראה לנו, ענוהו: וכי אמת הדבר, ידענו, כי אך הברא התבל כלה יוציא מזרות בעתם: אך מקום מולדתו בקש נבקש, כי נעלם הוא מאתנו: ויען הורדוס במרמה ויאמר: לו כדבריכם כן יהי! כי אז גם אני אסיר מראשי כתר המלכות, ואלך להשתחות לו ארצה: מקום לדתו כמוס הוא אתנו, חתום בספרינו: בבית לחם יהודה לעתו יולד, ואם נעשתה הדבר, אך שמה תמצאהו: לכו בשלום לדרכיכם, ואם המצא ימצא, נא, באו הנה, למען אעשה גם אני כמוכם, להשתחות לו בהדרת קדש: חכמי הקדם ששים ושמחים לדרכם הלכו, וכנטות היום, וצללי ערב באו, וישאו עיניהם ויראו והנה הככב הנראה להם בארץ מושבם, זרח בנגה זהרו למולם עלי הר כרמל: וכעלותם ההרה, ירד הככב ויעמוד על מעלת בית לחם: ויעברו מצבת קבורת רחל ויבאו ביתה יוסף וימצאו את הילד מטל בחיק מרים אמו: וישתחוו לו ויפתחו את־שקם ויקריבו לו מנחה מזהב

אשר, היתה לעת כואת בהיכל ה׳: והאשה זקנה מאוד, כי מאה שנה מימי היה כבר חלפו הלכו: וכאשר ראתה את־בן־מרים והכירהו כי משיח ה׳ הוא: ותדבר עליו לכל מחכה הגאולה בירושלים, כי לא עזב חסד אלהים את עמו, וכי בא השילה אשר לו יקהת עמים: שני אלה, שמעון והנה, התמימים והישרים בלבותם, ראו והעידו על ישוע בן ישי כי משיח ה׳ הוא: ויאמינו בהם מעטים, ורבים על דבריהם תמהו:

זה שנתים ימים כאשר התבוננו חכמי הקדם מעיר בבל באותות השמים לדעת את אשר יקרא באחרית הימים: ומתי יבוא בר אלהין הנזכר בספר דניאל הנשאר אצלם למזכרת נבואה וחכמה: ויהי כאשר ראו התאחדות שבתאי וצדק*), ויחרצו כי נולד מלך לעם ישרון אשר מעשיו יהיו מלא הגוים: ויקומו וילכו דרך נחל פרת צפונה ויעברו בארם ויבאו ירושלימה: וישאלו איה מלך היהודים הנולד? כי ראינו ככבו בקדם, ונבוא להשתחות לו: ויהי כשמוע הורדוס המלך את־דברי הכמי הקדם ויירא: כי איש דמים היה מיום שבתו על־כסא מלכותו ואף בשבט ברזל רדה בעמו: ויקהל את הסנהדרין וישאל אתם על־דבר המשיח, ואיה מקום מולדתו? ויענו אתו לאמר: נודע ביהודה כי בא יבא חמדת הגוים ולא יאחר: גם מזרע דוד תוצאותיו יהי: כי לא יסור שבט מיהודה ומחקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים: ויצא חטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרח: ומשרת בית־דוד על

---

*) *The Magi were a Persian guild of sacred philosophers ; but from the time that Persia (under Cyrus) seized upon Babylon, the guild was represented in that imperial city. The purer, non idolatrous worship of Persia was theirs. See Prof. Upham's monograph "Who were the wise men." The star which they saw was according to the great astronomer Kepler the conjunction of Jupiter and Saturn.*

שם הר הכרמל, ההר, הוריד אליהו האש מאת ה׳ מן השמים, ויקדש שם אלהים נגד כל עם ישראל, ויהרג כל־נביאי הבעל: מפה הר תבור, מקום, הכה ברק בן־אבינועם את־צבא סיסרה מהרשת הגוים, ונחל קישון גרפם: ובהרי בגלבוע מלך הראשון ממלכי ישרא׳ המות הדביקתהו: כספר פתוח כל־הארץ מסביב לעיני ישוע היתה: כל עמק ונחל, כל הר וגבעה תולדות עם סגלה לו כפרו: וכשמואל הראה לפנים, אשר לא הפיל דבר אל־הי ארצה, ככה ישוע לא עצם עיניו מראות כל־אלה ולא טח לבו מהבין מפלאות תמים דעות: ומאשר נראה הלאה מקרות ימי חייו נדע כי מעת לעת דבר ה׳ היה אליו להורות לו הדרך אשר ילך בה ואת המעשה אשר יעשה: וכי בו בחר ה׳ לגאל את־עמו מחטאתיהם ולטהר אתם מכל אשמה: תורת משה צעדיו תמחו ודברי הנביאים למד להגות בהם יומם ולילה:

ויהי בהיות ישוע בן־שנים עשר שנים, ויעל עם יוסף ומרים ירושלימה להראות את־פני ה׳ בחג המצות: ובהיותם שמה, וישאל ישוע כחק כל־נערי ישראל מה העדות והחקים והמשפטים אשר צוה ה׳ אלהינו אתכם? ויעניהו הוריו „זבח פסח הוא לה׳, ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג כל־בכור בארץ מצרים,“ על כן נזבח לה׳ כל־בכור בהמה, וכל בנים נפדה: וישאל ישוע: הנפדתי גם אני? לא נעשתה כזאת עמהו יוסף, כי אמך הקדישה אתך לה׳ כל ימי חייך:

אחרי עברו ימי החג שבו ללכת לעיר מושבם: בקול רנה ותודה המון חוגג באו העם ושבו מירושלים קרית מלך רב: ולכן לא נתנו לבם להנער, הסר תמיד למשמעתם: ואך כאשר הרחיקו דרך יום, ולא ראו את־הנער, וידאגו לו: וילכו כדרך יום ויבקשוהו בין הקרובים והמיודעים ולא מצאוהו: וישובו ירושלימה לבקשהו

לבונה ומור: ויספרו לאמו את־כל־הקרות אתם מעת ראותם הככב בראשונה ועד עתה: ותזכר מרים בשורת המלאך כי תלד בן עליון, ותוסף אומן:

בלילה ההיא דבר ה׳ היה אל־חכמי הקדם במחזה לאמר: בדרך אשר באתם הנה, כל תשובו למען לא יודע למלך הורדוס מקום הילד: גם אל יוסף נראה מלאך ה׳ אחרי כן, ויצוהו לקחת את הילד ואת אמו, וללכת ארצה מצרים להמלט מהורדוס איש הדמים, המבקש את־נפש הילד ולשבת שמה, עד בוא אליו דבר־ה׳ שנית: ויעש יוסף כאשר צוהו מלאך האלהים:

וכאשר ראה הורדוס, כי התלו בו חכמי הקדם, ויקצף עד מאוד: וישלח ויך את־כל־הילדים אשר בבית לחם מבן שנתים ולמטה, כפי העת אשר חקר מחכמי הקדם: זאת היתה אחרית ממעשי הרשע, אשר עשה הורדוס איש הדמים, למלא סאת פשעו, ולהביאהו בזדון שאלה: נחה שקטה ירושלים, כי מת הבליעל מחלי רע, וירם תולעים עודנו בחיו, ויבאש: וכל־רעיו ומיודעיו ממנו ברחו, כי עלתה צחנתו באפם, ויעזבוהו כנבלה:

ויהי אחרי מות הורדוס, והנה דבר־ה׳ היה אל יוסף במצרים קום קח את־הילד ואת אמו ולך אל ארץ ישראל: אך כשמוע יוסף, כי מלך ארכלאוס הרע מכל אחיו תחת הורדוס אביו ביהודה, וילך אל גלילות הגליל מקום ממשלת הורדוס אנתיפת, אחי ארכלאוס: וילכו לעיר נצרת, אשר היו שם מקדם: ויגדל הילד וה׳ עמו, וימלא חכמה ודעת, וימצא חן בעיני אלהים ואנשים: לא ידענו מעשי הנער ותהבלותיו מיום באו נצרת עד מלאת לו שתים עשר שנים: אך פתי יאמין לדברי הבל, אשר ספרו לנו בהבשורה „ילדות המשיח“: אך כזאת נודע, כי היה עם אבותיו בארץ מלאה ממעשה ה׳ ונפלאותיו:

אל זבריהו להגיד לו, כי ילך הילד ברוח וגבורת אליהו, לפנות דרך המשיח ולישר מסלת הגואל: כאשר דבר ה׳ ביד מלאכי: „הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה׳ הגדול והנורא“: כל אשר יצא מגפן היין לא בא בפיו, ואת שער ראשו לא גלח, ועל כל נפשות מת לא בא: שנים מרחם לנזירים הקדשו: שמואל הנביא ושמשון בן מנוח: ובמלאת הימים בהר ה׳ בשלשי, להיות לו עבד עולם: לא נזירי חדש או שנים היו אלה, אשר אחרי מלאות ימי נזרם יגלחו שערם, ושבו והיו כאחד האנשים: לא כן כי אם קרואי מבטן, קדושי מרחם השלושה האלה, וכל ימי חייהם בעבודת אל יבלו:

ויוחנן היה לבוש בגדים שזורים משערי גמלים, ואזור עור אזור במתניו, וישב במדבר ויאכל חגבים ודבש היער: ויקרא יוחנן לכל הבאים אליו: „שובו שובו מדרכיכם הרעים, ולמה תמותו מות נצח? לב טהור בקשו, ורוח נכון חדשו, שובו בנים שובבים, כי קרבה מלכות השמים: רחצו במי הירדן, לאות על טהרת לבבכם: התודו חטאתיכם והביטו אל הבא אחרי, כי גדול הוא ממני:“ וישמעו אליו רבים ויטבלו בירדן על ידו ויתודו את חטאתיהם: וכאשר טבל אתם, לא עצר מלהודיעם כי הטבילה הזאת אך אות היא על טבילה אחרת, בדברו כדברים האלה לאמר: אמנם אני מטבל אתכם במים, אך יבוא הגבור ממני, אשר קטנתי מהתיר את שרוך נעליו, הוא יטבל אתכם ברוח הקדש ובאש: אשר מזרהו בידו, וטהר יטהר את־גרנו ויאסף הדגן אל אסמיו, ואת התבן ישרף באש אשר לא תכבה:“ — ולא לקח הכבוד לעצמו, כי מלבו יעשה דבר, אך כי כל מעשהו למען הבא אחריו בשם ה׳: מוסר יוחנן ותכחתו נשמע עד למרחוק: כל עם יהודה לדברו הרדו, גם סופרים גם פרושים,

שם וימצאו אתו בהיכל יושב בתוך מורי העם ומלמדיו: שומע ושאל על דבר תורתם והכמתם: וכל הנצבים עליו משתממים על תבונת שאלותיו והכמת מענותיו: ותאמר אליו אמו מה זאת עשית לנו בני? הנה בקשנוך במרת רוח: ויען אתם ישוע, ולמה בקשתם אתי? הלא לכם לדעת כי עלי להיות בעניני אבי: לא ידעו ולא הבינו תוכן דברי ישוע: כי לא דבר ריק היא האמינו, אולם מה זה מליו ירמזון לא התבוננו: אך מרים שמרה הדברים בלבה כאשר עשתה לדברי רעי בית־לחם ודברי שמעון והנה ולדברי חכמי הקדם: ככה הקרה גם לנביאים והוזים טרם בוא המשיח, את אשר ראו לא ידעו, ואשר שמעו לא התבוננו, כי מכוה העתיד על פניהם:

ויקם ישוע מתוך מורי ישראל, ויעזבם, וילך עם יוסף ומרים אמו ויבאו נצרה: לא גבה לב הנער אחרי הראותו עצם תבונתו בין גדולי עמו והכמיו: ולא רמו עיניו נגד הוריו אחרי הודיעם מקור הצבו, וכי תוצאותיו מעולם טרם חללה ההוו, ועד לא אבני בהו יסדו: אבל סר למשמעתם ככן שמע מוסר אביו ומצפה לתורת אמו: גם על בני גילו לא נשא נפשו בגאוה וגאון, אך הלוך הלך וגדל בהכמה, ובקומה, וכחן גם עם אלהים וגם עם אנשים:

בימים ההם כשבת הקיסר טיבעריוס שנים עשר שנים על כסא מלכותו לבדו, ופנטוס פילטוס רדה שנים שתים תחת גראטוס ביהודה: רעשה כל ארץ ישראל מקול הקרא במדבר על יד ים המלח: והמון רב על שפת הירדן נקבצו באו לשמוע מוסר תוכחת יוחנן בן זכריהו הכהן: הוא יוחנן בן־זְקֻנים, הנולד לאלישבע אחרי בלתה, ויקדשהו אבותיו לעבודת ה׳: ויהי הנער נזיר אלהים מן הבטן: כי בטרם הולדו, מלאך ה׳ נראה

תיבש ולשונך תדבק בצמא ויבוזך ויחרפוך כל־ראיך: אך לו תשמעני· כבוד והדר יעטרוך: הכמתך בקהל עם תרוממך ומלך על התבל כלה תהיה:

וישר ישוע על כל המסות האלה· וישם פניו כחלמיש נגד דברי השטן, ויהי את ה׳ אביו מתנפל, להשיג חנו: וכאשר עברו ימי הצום, והנה איש זקן מתכסה בשמלת פרוש בא אל ישוע וישתחו וישאלהו לשלום ויאמר: מדוע פני רבי זועפים וצעדי רגליך יתמוטטו? ויען ישוע: זה ארבעים כי לא טעמתי מאומה ואלך ירושלימה להשיג אוכל: למה תיגע רגלך בדרך רחוקה? הלא אתה בן־אל־חי, הנה אקח אחת מהאבנים האלה, ואתה תצוה כי תהיה ללחם: ויען ישוע למה נבלה מעשי ה׳ ונפלאותיו על לא דבר? הלא ידעת את אשר נאמר בתורת משה עבד ה׳: כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה׳, וידום הזקן:

ויבאו ירושלימה ויעלו שניהם על פנת ההיכל ויראו העם מתחת עברים למאות ולאלפים: וידבר הזקן שנית אל ישוע ויאמר: ראה נא אדני, הנה מתחת יעברו אלה אשר אם לא יאמינו בך לא יושעו: לכן אם תרצה להודיע כי בן האלהים אתה התנפל מזה מטה ולא תאנה אליך רעה: כי כתוב „כי מלאכיו יצוה לך לשמרך ועל כפים ישאונך פן תגוף באבן רגליך:" ויען ישוע: למה אלאה את אבי אך למען כבודי? ולמה אנסהו? הלא כתוב בתורה „לא תנסה את ה׳ אלהיך!" גם בזה כשל כח המנסה: ויאמר השטן בלבו, אקחהו אל מקום אחר, ושם אראהו עצם גבורתי כבן שחק ממרום: ויקחהו אל ראש הר נבו אשר ממנו הזה ראש הנביאים את כל ארץ כנען: וירא השטן אל ישוע בהוד מעטה כבוד הלל בן שחר, ויגש אליו ויאמר: ידעתיך

מוכסים ואנשי הצבא אליו באו: את כלם הטביל, ולכלם הורה דרך הישרה, לנוס מחרון אף הבא, ולעשות פרי נאוה לתשובה: וישר את־רגלם ללכת בדרך שלום:

כשמוע ישוע מעשי יוחנן תקפו וגבורת אמריו, ויבא גם הוא להטבל ולהכין את עצמו למלאכת הקדש: וכאשר ראהו יוחנן, וימאן לטבל אתו, כי ידע את־ישוע גדול ממנו בכל מעלה: ויאלצהו ישוע לטבל אתו למלאות כל צדק: ויהי כעלות ישוע כן המים ולפני ה׳ ישפך שיחו׳ וירא יוחנן יונה יורדת מן השמים והנה על ראש ישוע: ויען כי נגלה אליו — כי בזאת יודע המשיח — וידע יוחנן כי ישוע הנצרי הוא המשיח, ויעד עליו לפני כל הבא אליו לדעתו: וישוע גם הוא ראה את־היונה, וגם שמע קול אלהים כדבר אליו מן השמים לאמר: אתה בני ידידי, בך רצתה נפשי!

וידע ישוע כי באתה עתו להחל עבודתו ולקדש שם אלהים היים בתוך קהל ועדה לעין כל מבלי פנות ימין ושמאל בדרך הנתונה לפניו: ויזר מכל רעיו ומיודעיו ויפן וילך מדבר סיני: ויהי שם ארבעים יום בצום ותפלה ותחנונים: מה עצמה מלחמת השטן הרע הבליעל עם בן־האלהים: אנה פניך מועדות ללכת, ישאלהו השטן: אתה בן מרים אחרי מצאת חן בעיני כל ראיך הרצה להוכיחם בשבט מוסר למען ישנאוך? הלא תעיר אך קנאה ומדנים· וראשי העם באיבה ישטמוך ותכאיב את־לב אמך ואחיך: אבל כל־זאת כאין ואפס נגד את אשר יקרך באחרית ימי חייך: הלא כמוני כמוך ידעה, אם תלך בדרך אשר בחרת כאיש רשע ובליעל, על העץ יתלוך, ואת רשעים יתנו קברך: ולעת כזאת יעזבך האלהים, ותהיה אך איש מענה נגוע ומכה: וכל עצמותיך כמים ישפכו ויתפרדו: לבך כדונג תמס, כוחך כחרש

ויאמר לאשר אתו, הנה שה האלהים, הנשא חטאת התבל:
וביום השלישי בהיות יוחנן עם אנדרעאס בר יונה ועוד אחר
ויעבר ישוע לפניהם, ויאמר יוחנן עוד: הנה שה האלהים!
וישמעו שני התלמידים את־דבריו וילכו אחרי ישוע: ויפן ישוע
וירא אתם הולכים אחריו, ויאמר אליהם מה תבקשו? ויאמרו
אליו: רבינו איה מקום מושבך למען נבוא אליך ותורה לנו הדרך
אשר נלך בה, לבוא לחיי הנצח: ויאמר אליהם באו וראו: ויבאו
ויראו את מקום מגוריו ויהיו אתו מהיום ההוא ומעלה: וזה היה
בשעה הרביעית אחר חצות היום: וכאשר מצא אנדרעאס את
שמעון אחיו ויאמר אליו: האח אחי! ראיתי טוב: לא עתה
יבוש יעקב, וישראל פניו לא יחורו, בראותם כי שבט יהודה ביד
האדומי משלת, וכי נגדע קרן דוד: אך זה היום ראיתיו את אשר
קוינוהו, מצאתיו את אשר אבו לראות נביאי ישרון וקדשיו: הנה
בא השילה ומצאתי את המשיח: וכאשר שמע שמעון את דברי
אנדרעאם אחיו, ויבא אל־ישוע ויהי לו לתלמיד: וכאשר ראהו
ישוע וידע כי הוא יהיה האבן הראשה ליסד קהילתו, ויאמר אליו:
„שמעון בר יונה שמך, לא יקרא עוד שמך שמעון כי אם אבן
יהיה שמך:“ וזאת לפנים בישראל כאשר יבא תלמיד חדש
יתנו לו שם חדש לחנכו בחבורתו: ובכל זאת בשם שמעון יכנה
עד אחר תקומת המשיח, זולתי פעם אחד בשנתים אחרי בואו אל
ישוע מדי הודיע לפני כל־תלמידיו: כי ישוע רבו הוא המשיח
בן־אל־חי: וישוע ענהו: „הנה אבן שמך, ועל האבן הזאת
אבנה את־קהילתי ושערי שאול לא יוכלו לה:“

ויהי ממחרת וישם ישוע פניו ללכת ארץ הגליל, ושמעון
ואנדרעאס ויוחנן הלכו אתו: וילך אתם גם פליפוס מבית צידה,

בן מרים, זה ארבעים יום צמת להכין את נפשך לעבודת אלהיך ולהשיב כל ילדי התבל בני תמותה מדרכם הרעה: מה היתה בצע כל עבדי ה׳ ונביאיו מיום נפל האדם ממצות אלהיו ועד עתה? תוכחת חנך ונח כאין הועילה: ולמען טהר הארץ מחלאת הפשע, אל הקנאות בזרם מים שטפה: ולכן אמר היוצר כל אם כל יגיעת עבדי להבל ותהו, למה זה אשחית את אשר ידי יצרו? יצר לב האדם רע מנעוריו: ועתה אתה חכם ונבון כמוך, למה זה הבל תיגע, למלט נפשות האדם מרדת שחת ולגולם מידי? ארץ נתנה ביד רשע, ומנת חלקי כלמו הם: אך חרפה ובוז תשיגך ולריק כל־כחותיך תבלה: ראה נא את כל ממלכות התבל וכבודן: את־כל־אלה לך אתנה אם תפול והשתחוה לי: כי אני ארון לכלמו, אני ואפסי עוד: אז לבש ישוע כמעיל קנאה, קנאת ה׳ צבאות, ויאמר אל השטן: סור ממני שטן! יגער בך הבחר בבן יחידו, לתתו כפר תחת יצוריו ולשום אשם נפשו: הלא כתוב בתורה „לה׳ אלהיך תשתחוה, ואתו לבדו תעבוד:“ פלצות ובהלה נפלו על השטן, כי חרפה ובושה כזאת עוד לא ידעה נפשו: מיום ברא אלהים אדם על הארץ ועד עתה אין גם אחד אשר לא נפל ברשתו: ומי זה הוא המתקמם נגדו עתה? האם באמת בן־אל־חי האיש הזה? האם זה הוא זרע האשה אשר ישוף ראש התנין? ולמלכותו בא הקץ, קץ כל אשמה וזדון? עשתנות כאלה כלכל בל יוכל, ויעזוב את ישוע, וינס מפניו, כי ראה כי בא יומו: יום כלות הפשע, ולהתם חטאת, ולכפר עון, ולהביא צדק עולמים, ולחתום חזון ונביא, ולמשח קדש קדשים:

אחר הדברים האלה בא ישוע שנית אל־חוף הירדן בתוך העם אשר היו סביב יוחנן המטבל: וכראות יוחנן את־ישוע,

דבי ידעת, בן־אלהים אתה, משיח אלהי ישראל וגאלו:" ויען ישוע ויאמר: העל אמרי אליך כי ראיתיך תחת התאנה תאמין? גדולות מאלה תראה: אמנם, אמנם אני אמר לכם מעתה תראו השמים פתוחים ומלאכי האלהים עולים ויורדים על בר־אנשא:

וילך ישוע ותלמידיו בנחל הירדן ויבואו לארץ הגליל: ואיש ממשפחת מרים לקח לו אשה וביום החונתו עשה משתה בביתו: ויקרא את מרים וגם את ישוע ותלמידיו אל־המשתה אשר עשה בקנה, כי שם ביתו: וילכו ישוע ותלמידיו עם אמו ואחיו אל המשתה: ותרב המון הקרואים רב מאשר חשב החתן בתחילה, ויכלה היין ותעמוד השמחה: ותאמר מרים אל ישוע בני הבה עצה! מה נעשה להמון הקרואים לבל תאבד שמחתם, ותרע לאיש משפחתי אשר קראנו הנה: ידעתי כי לא תבצר ממך מאומה מכל אשר תחפוץ לעשות, תנה להם יין! ויען ישוע: צר לי, כי מהרת לדבר, לא את תנהני במעשי האותות והמופתים: אך פי ה' יקבנו, ואת אשר ייטב בעיניו אותו אשמור לעשורה: ותקרא מרים למשרתי המשתה ותאמר אליהם, כל אשר יאמר אליכם בני עשו: ויקרא ישוע למשרתי הבירה וישאלם היש אתכם כלים רקים בבית? ויענו אותו, פה ששה כדי אבן מושמים כמשפט טהרת הרבנים וכל אחד יכלכל כסאתים או שלש: ויאמר ישוע, מלאו את־הכדים מים, וימלאום עד השפה: ויאמר אליהם ישוע עוד שאבו נא עתה, ומלאו את כלי היין והביאום אל ראש המסיבה, למען לא יחסרו יין, ויעשו כדבר ישוע: ויהי כאשר טעם ראש המסובים המים אשר נהפכו ליין, ויקרא אל החתן ויאמר אליו: מה זאת עשית לנו, ותהפוך טעם ריעיך ומיודעיך? כל איש אשר יקרא את־ריעיו אל משתה היין, יתן את היין הטוב

כי קרא אתו ישוע: וימצא פליפוס את רעהו אשר מקנה בגליל את־נתנאל בשובו מטבלת יוחנן ויאמר אליו: „הנה תבואה מהקורא במדבר אשר העיד על המשיח אשר יבוא אחריו, הידעת מי הוא?“ ויען נתנאל ויאמר: אהה רעי! קול קורא שמעתי, אולם מי יתן ואמצאהו אחזתיו ולא ארפני עדי אשבע מנועם זיו כבודו:“ ויאמר פליפוס: „את זה אשר כתב עליו משה והנביאים מצאנו, הלא היא ישוע בן־יוסף מנצרת:“ ויענהו נתנאל בתום לבבו: צר לי מאוד אחי! כמעט שמחתני ותהי שמחתי לאין: ידענו כי בוא יבוא המשיח מבית לחם יהודה: והלא דע את אשר קרה לנו כמו שלשים שנה מקדם כאשר באו חכמי הקדם לבקש את משיח אלהי יעקב לבית לחם הראו: וכשמוע המלך האכזר את־דבריהם ויך את־כל־ילדי בית לחם: ואם גם את המשיח הכה, לא ידעתי: אבל אם ישוע בן יוסף הזה מנצרת הוא, הלא ידעת כי לא תבוא דבר טוב מנצרת: ויאמר אליו פליפוס בוא וראה!“ ויקח אתו נתנאל לקראת ישוע: וכאשר ראהו ישוע מרחוק ויאמר לאשר אתו: הידעתם את האיש ההולך עם פליפוס לקראתנו? נתנאל שמו, ולבו מתרת אלהים היא: אמנם הוא ישראלי אשר אין בו רמיה: וכשמוע נתנאל הדברים האלה, ויחרד ויאמר אל ישוע, מאין ידעתני? ויען ישוע: בטרם קרא ארחך פליפוס היותך מתנפל לפני ה׳ אלהיך על תשועת עמך ישראל שפתיך נעות וקולך לא ישמע, תחת התאנה ראיתיך: ויען נתנאל כדברך אמרת, דברי יוחנן המטבל ירדו חדרי לבבי ולתשועת ה׳ יום יום קויתי: ויהי בהיותי תחת התאנה לבדי, ואין איש אתי ואשפוך שיחי לפני צור ישראל וגואלו לשלוח לנו המשיח לקבץ נפוצות ישראל: אולם את־כל־אלה על לבי דברתי ואין איש אתי: ואם את־כל־אלה

והטוב: שבויי השטן האחוזים ברשת הפשע, דרור יקרא למו: העורים אשר טח עיניהם מראות צדקת הא׳ והדרו, יפקחו להביט אל משיח ה׳ ולהשיג צדקת עולמים: והשנים האלה שנות רצון המה לה׳ לקבל כל־השבים בלב שלם ובנפש חפצה: ויתמהו כלם על דברי החן, כי נופת תטפנה שפתי ישוע בנועם אמריו: ויאמרו הלא זה בן יוסף החרש, ומאומה פה במקום מולדתו מכל הנפלאות אשר עשה בכפר נחום בקנה, ובכל המקומות אשר דרכו כפות רגליו: ויאמר אליהם ישוע: „אכן תאמרו לי את המשל „רופא רפא את־נפשך*)" אמנם אני אומר לכם, כי אין נביא בבלי כבוד זולת בארץ מולדתו ובין קרוביו ומיודעיו: הלא המופת בן האמונה הוא, ואתם עם לא אמון, ואיך אעשה בקרבכם אות או מופת? הוי עם עור ועינים יש! הלא קראתם בהעצר השמים בימי אליהו אנה שלח? כמה אלמנות היו בארץ ישרא׳ ולא שלח כי אם לאלמנה בצרפת אשר לצדון: ומצורעים רבים היו בישראל בימי אלישע ואיש מהם לא נטהר בלתי נעמן הארמי: לכן אני אמר לכם, כי לא אלה המה בני אברהם, אשר יצאו מירכו, כי אם אלה המחזיקים באמונתו: ורבים יבואו ממזרח וממערב וישבו עם אברהם יצחק ויעקב במלכות השמים, ובני המלכות ישלכו למקום חשך וצלמות: שם יהיה בכי וחרק שנים: וכאשר שמעו הדברים האלה. וימלאו כלם חמה ויוציאוהו מחוץ לעיר: ויביאוהו אל ההר אשר עירם בנויה עליו להשליכהו מטה: ובתוך שאון המון הקריה נמלט ישוע מידם וירד אל כפר נחום: וילמד שם את העם מדי שבת בשבתו ויתמהו על לקחו כי דבר בשלטון ולא כפרושים החנפים:

*) *The proverb as it occurs in B'resh. Rabbah sect. 23. is:* אסיא אסי חגרתך. *i. e. "Physician, heal thine own lameness!" This proverb though it occurs in later writings must have been in use prior to Christ.*

בראשונה: וכאשר ישכרו, אז ישים לפניהם את הגרוע, וארת שמרת את היין הטוב עד עתה: כזאת דבר ראש המסובים, כי לא ידע מוצא היין, ויגידו לו כי מעשי ישוע הוא: ויספרו את זארת גם לכל הקרואים, ויכבדו את־ישוע ויודו לאל, ויענו הודו לה׳ כי טוב כי לעולם חסדו: ויאמינו תלמידיו, כי משיח ה׳ הוא, וכל אנשי הגליל ידעו, כי ה׳ עמו: ויצא שמעו בכל הארץ, כי איש מופת הוא:

וירד ישוע עם אמו ואחיו ותלמידיו אל כפר נחום, וישבו שם ימים מעטים, וילמד בבתי הכנסיות, ויעש מופתים רבים: וישב למקום מולדתו, היא נצרת: ביום השבת בהתאסף יחד עם ישראל להודות לשם ה׳, ויבא גם ישוע בתוך הבאים כמשפטו: ויהי כאשר קראו בספר תורת משה, ויקראו את ישוע לעלות לתורה למען קרא ההפטרה: וזאת לפנים בישראל בקרא העולה לתורה ארת חלקו: אם לא ידע ספר, ועמד המתרגם על ימינו לתרגם דברו לכל העם הנצבים עליו לשמוע את־דבר ה׳: ואם האיש העולה נבון והכם הוא, הוא יתרגם את אשר יקרא באזניהם: ויהי אחרי קרא ישוע בפרשה „כי תבוא“, ויתנו לו את ספר ישעיהו לקרא ההפטרה, ויקראה עד תמה וגם הפסוקים האלה: „רוח אדני ה׳ עלי, יען משח ה׳ אתי לבשר ענוים, שלחני לחבוש לנשברי־לב, לקרא לשבוים דרור, ולאסורים פקח קוח, לקרא שנת־רצון לה׳:“ ויגלל את הספר ויתנהו למשרת בירת־הכנסת, וישב: וכל העם מחשים לדעת, למה קרא גם הפסוקים האחרונים, אשר לא מן ההפטרה הם: ויפתח ישוע את־פיו, ויאמר: „היום התמלא הכתוב אשר קראתי באזניכם: אני פתח שער השמים, ומלכות השמים הנה באה: כל אשר יבוא אלי, לא אגרשנו חוצה: אשרי הענוים, כי המה ירשו ארץ החיים

ואיש נכבד מן הסנהדרין בא אל ישוע בלילה ללמוד ממנו דרך חיי עולמים: ושם האיש נקדמום והוא אחד משועי היהודים ויאמר אל ישוע: רבי! ידענו כי מאת האל באת להורות לנו את־הדרך אשר נלך בה לבוא לאור נצח: כי לא יוכל איש לעשות את האותות אשר תעשה זולתי ה׳ עמו: לכן הגידה נא איזה דרך ישכון אור חיי עד? ויען ישוע „מי האיש החפץ חיים אהב נפשו לראות מלכות השמים יולד מחדש: וישאלהו נקדמום ממי ידבר רבי? ידעתי כי אם יבוא בן הנכר להסתפח בנחלת ה׳ ימול בשר ערלתו ויטבל, ושב והיה כנולד מחדש: אבל מה יעשה בן ישראל זקן כמני? הולד מחדש, ענהו ישוע, והלדה הזאת תהיה על ידי מים ורוח: סוד ה׳ ליראיו וחסדו להודיעם, ולמה תתמה על דברי? הלא תשמע את קול הרוח, גם תמששהו ובל תדע מאין תבא ואנה תלך: כן הנולד מן הבשר, בשר הוא· והנולד מן הרוח, רוחני הוא: וישאל נקדמום איכה יוכל היות כזאת? ויען ישוע: מורה ישראל אתה ואת־אלה לא ידעת: הידעת את־בן־האדם כי הוא גם בן אל חי וכי נתנו ה׳ להיות כופר בעד חטאות התבל ויושביה: וככה אהב אלהים את־העולם, כי נתן את בנו יחידו, למען לא יאבד כל המאמין בו, כי אם יהיו לו חיי עולמים:

ויהי כאשר נודע שם ישוע בתוך קהל ישראל, ויבאו אליו רבים להטבל ולשמוע תוכחת מוסרו: וגם יוחנן עוד מטבל ומוכיח לרבים על יד הירדן ימה: ויהי ריב בין תלמידי יוחנן ובין איש יהודי, אשר למען כחש גם ביוחנן וגם בישוע, אמר לתלמידי יוחנן: אם יוחנן נביא הוא, למה יטבל ישוע (אף כי ישוע לא טבל, כי אם תלמידיו)? ואם ישוע הוא המשיח, למה יטבל יוחנן? ולכן שניהם מכחישים זה את זה: ויבאו אל יוחנן, וישאלוהו על אודות ישוע: ויען יוחנן ויאמר: אתם עדי, אשר

ויקרבו ימי חג הפסח, ויעל ישוע והמשה תלמידיו ירושלימה, להג את חג המצות: וכאשר בא אל ההיכל, וירא והנה כל החצר והאולם מלאים מוכרי בקר וצאן ויונים, ומחליפי כסף לעשות שכר בהיכל ה׳: ותמלא לבו קנאת ה׳ כי בוז יבוזו משכן כבוד אל-חי: ולמען עשה בצע כסף ירמסו חצרות יה: והמית הבקר וקול הצאן ימלאו מקדשי אל: ויקח הבלים ויעש לו שוט ויגרש את-הצאן והבקר אל מהוץ להיכל: ויהפוך את שלחנות מחלפי הכסף, וישפך את כספם על רצפת הבית: ואל מוכרי היונים אמר „שאו מזה, כי כתוב כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים, ואתם עשיתם אתו לבית סחורה ולמערת פריצים: ותהי מהומה גדולה בהיכל: אלה אחרי צאנם ובקרם ידרשו, ואלה את כספם יחפשו, ומוכרי היונים באימה ינוסו: ואך ישוע כסלע בלב ים שוחק להמון גליו, עומד כמלאך ה׳ על שער ההיכל, ושוט החבלים כחרב להבת בידו: כי פחד אלהים נפל עליהם ולא עמד איש נגדו: והמון העם יבקשו אות, למען ידעו כי על פי ה׳ יעשה כדברים האלה: ויתעצב ישוע אל לבו בראותו את חוסר אמונתם וידבר אליהם על-דבר מותו ותקומתו: ויאמר אל המון העם „הרסו את ההיכל הזה ובשלשה ימים אקימנו: ויבוזו אתו היהודים וילעגו לו, לאמר: „בארבעים ושש שנים נבנה ההיכל הזה, ואתה תקימנו בשלשה ימים? והם לא ידעו ולא הבינו כי על היכל נפשו דבר, בידעו, כי יהרגוהו ויקום ביום השלשי, וישב לימין אל-שדי: וישנאו אתו, כי הרף בית מקדשם ויבקשו המיתו: ויזכרו תלמידיו את דברי נעים זמרות ישראל „כי קנאת ביתך אכלתני“: ויהי ישוע בירושלים כל ימי החג ויעש אותות רבות, ויאמינו בו רבים מן העם:

ובעת ההיא השלך יוחנן המטבל אל בית הכלא על ידי הורדס אנטיפס, יען הוכיח אתו יוחנן על לקחו אשת הורדוס פילפוס אחיו לו לאשה: וכשמוע ישוע, כי שמו את יוחנן במאסר, וידע כי עת לעשות לשם ה׳, וישם פניו כחלמיש נגד כל רשעי ארץ: ויקרא בראש מרומים עלי קרת וברחבות נתן קולו „שובו שובו אל ה׳ ואל משיחו, כי קרובה מלכות השמים: בואו אלי והושעו, קחו עליכם עלי ותמצאו מרגוע ומנוח לנפשכם“:

ובהיותו בקנה, ויבא אליו שר צבא מאנשי המלך אשר בכפר נחום, ויגש אל ישוע ויאמר: „בי אדני, הנה חלה בני, ואין צרי למחלתו, ואני שמעת עליך, כי איש מופת אתה: ועתה הצילהו נא מרדת שחת: ויאמר ישוע, רב לכם אנשי כפר נחום, כי תלאו אתי ואלהי: אך אותות תבקשו טרם תאמינו בה׳ ובמשיחו: ויפצר השר בישוע לאמר, לא לנסותך אדני באתי הנה: רדה נא טרם ימות בני: ויאמר אליו ישוע: לך, בנך חי: ויאמן השר בדברי ישוע וילך וישב אל ביתו: ובשובו הגידו לו עבדיו כי עזבה הקדחת את בנו בשעה השביעית ביום אתמול: ובשעה הזאת היה אליו דבר ישוע „בנך חי“: ואחרי כן בא ישוע לכפר נחום וישב שם וזה היה כשמנה חדשים אחר היה שם בתחילה: ויעש שם אותות רבות למען חזק אמונתם: וכאשר היה עם תלמידיו בכפר נחום, וישובו שמעון ואנדרעאס למלאכתם לצוד דגים, כי דיגים היו: וחבריהם יעקוב ויוחנן בני זבדי הלכו עמהם באניה אחרת לצוד גם הם ציד להביא: וישוע עמד על אנית שמעון להורות את העם הבא אליו מסביב לשמוע מוסר אמריו: ויהי כאשר כלה לדבר ויאמר אל שמעון השט אל המצולה והוריד את המכמרת לצוד: ויען שמעון: אדני, הנה עמלנו כל הלילה ולא לכדנו מאומה: אך על דברך אוריד המכמרת. ויעש כן, וילכוד המון דגים עד כמעט

אמרתי כי לא אנכי המשיח, אך שלחתי לפניו: הוא ילך הלוך וגדל, ואני אלך ואדל: האב אהב את הבן, ואת הכל נתן בידו: המאמין בבן יש לו חיי עולמים, ואשר לא יאמין בבן, לא יראה חיים, אך חרון אף אלהים ישיגנו: וכשמוע ישוע כי היתה מריבה בעבורו, ויעזוב את שפת הירדן, וילך אל ארץ הגליל: ובעברו דרך שמרון, וישב על באר יעקב אצל עיר שכם, ואת תלמידיו שלח לפניו לקנות אוכל: ובישבו על באר המים, ותבוא אשה שמרונית לשאוב מים ויאמר ישוע אליה, הגמאיני נא מעט מים מכדך! ותאמר אליו השמרונית: „הלא אין להם יהודים דבר עם שמרונים, ואיך תשאל ממני מים? ויען ישוע: „לו ידעת את מתת האלהים, ומי הדובר אליך, הלא אז שאלת ממנו, ונתן לך מים חיים: וכחשבה כי מימי הבאר ידבר, ותאמר: „בי אדני, הבאר עמוקה, ואין לך דלי, ומאין לך המים החיים: ואחרי באר ישוע את־דבריו, והגיד לה כל מצפוני לבה ותרא כי נביא הוא, ותשאלהו על אודות מקום משכן כבוד ה׳ אם הר גרזים או ציון הר הקודש הוא: וכאשר פשר גם את זאת ותוסף לשאל, מתי יבא המשיח? ויאמר אליה ישוע אני הוא המדבר אליך: ותעזב האשה את כדה ותשב העירה ותקרא אל אנשי מקומה ותאמר אליהם באו וראו את האיש אשר הגיד לי את כל אשר עשיתי מבלי ראות אתי מעולם: הלא זה הוא המשיח: ויצאו השמרונים אל ישוע ויפצרו בו לשבת אתם ימים אחדים: ויאמינו בו רבים כי הוא המשיח· ומקצה שני ימים יצא משם וילך הגלילה: ולא אבה לשבת בנצרת עיר מולדתו על הוסר אמונתם· ויפן ללכת הקנה, מקום ראשית אותותיו:

עבר הירדן גליל הגוים, ועל כלם זרח שמש צדקה: ובאחרת מן המקומות דרוש דרש המוסר הנפלא אשר בשם „דרושת ההר“ תקרא: הלא היא כתובה על ספר „בשורת מתי“ מראשית פרשה ה׳ עד סוף פרשה ז׳

וברדתו מן ההר והמון עם סבוהו, והנה מצרע לפניו בכה ומתחנן לו „אנא בן דוד חנני, רפאה נפשי, כי צר לי: טמא טמא אקרא, קרובי מני רחקו, ורק כמת נחשבתי כחללים שכני קבר נא ישוע נצר גזר ישי טהרני“: ויושט ישוע את ידו, ויגע במצרע וירפא, ותשב בשרו ותהי כבשר הילד: ויאמר אליו ישוע, ראה אל תספר לאיש, רק לך והראה אל הכהן, ועשה את קרבנך כאשר צוה משה עבד ה׳:

בעת ההיא הלך ישוע ותלמידיו ביום השבת בשדה בקמורת, ויחלו תלמידיו לקטף מלילות ולאכלם: ויאמרו אליו הפרושים, מדוע יחללו הלמידיך את השבת, ולא תניא אתם: ויען ישוע הלא יקהו אכל להשיב נפש: והנה דוד ואשר אתו ברעבם אכלו את להם הפנים אשר לא יאות אך לכהנים לבדם: וגם כהני המקדש יעשו מלאכות רבות ביום השבת בהקריבם את־הקרבנות: דרשו מעל ספר ה׳ הנה שמע מזבח טוב, להקשיב מחלב אילים: ונאמר עוד כי חסד חפצתי ולא־זבח, ודעת אלהים מעלות: והשבת בעבור יצורי אל נהיתה, ולא יצורי אל בעבור השבת: ומה תריבו עמדי, ותנסו את רוח ה׳? הלא בן האדם הוא אדון השבת: ובשבת אחרת בלמדו בבית הכנסת היה שם איש אשר יבשה יד ימינו: וישקדו הפרושים והסופרים על ישוע, לראות, הירפא גם האיש הזה בשבת: ויקרא ישוע אל האיש ההוא ויאמר אליו קום ועמד בתוך, ויעש כן: ויפן ישוע אל הסופרים והפרושים, וישאל אותם לאמר: הגידו נא לי מורי

נקרע מכמרתם: ויקראו אל יעקוב ואל יוחנן חבריהם לבוא ולהושיעם, ויבאו וימלאו את שתי האניות עד לטבוע: וייראו התלמידים מפני ישוע ויפלו לרגליו ויאמר להם שלום לכם, אל תיראו: אך מעתה בכל תצודו עוד הגים, כי אם אנשים למלט אתם מרשת השטן, הנאחזים כם בחבלי הרשע: ולהביאם ברשת מלכות השמים, למען יחזו וישבעו מכבוד אלהים והוד תמונתו: ויעזבו את־האניות וילכו אחרי ישוע ויהיו מן היום ההוא תלמידיו: והיה מדי שבת בשבתו יעלה ישוע אל בית הכנסת אשר בכפר נחום ויורם ברוח שפתיו מעשי ה׳ וחסדו, אשר הוא עשה עמהם תמיד:

ויהי בשבת טרם החל להורות, והנה איש אחד בתוך הבאים, אשר רוח רעה בעתתו, צעק לאמר: אהה ישוע הנצרי! מה לך ולנו, הבאת לאבדנו, ידעתיך מי אתה קדוש עליון: ויגער ישוע ברוח לאמר החרישי וצאי ממני!" ותפרפרהו הרוח ותצא ממנו: ויהי שמע ישוע בכל ארץ הגליל: ויצא מבית הכנסת, ויבא ביתה שמעון, והמות שמעון שוכבת על המטה, כי אחזתה הקדחת: ויגש אליה ישוע ויגע בידה, ופתאום עזבה הקדחת, ותקם ותשרת לפניהם: ותודע את אשר עשה בבית הכנסת ובבית שמעון ברחובות קריה, ויביאו אליו כל חולה ונגוע מרוח רעה: וירפא את החולים ויגרש את הרוחות, ולא נתנם לדבר ולהעיד עליו כי משיח ה׳ הוא: וישכם ישוע בבקר לפני עלות השחר, ויצא השדה להתפלל: וכאשר בא העם לבקשו ולא מצאוהו, וישאלו את שמעון איה הרופא אתם מכל נגע ומחלה: ויצא גם שמעון לבקשו וימצאהו ויאמר אליו, הנה כל אנשי העיר מתחננים לבל תעזוב אתם: ויען ישוע לא באתי למען הושיע אך עיר אחת, אולם נלכה נא אל כל ערי הפרזות ונבשר גם שמה את מלכות השמים:" וילך בכל הגליל, ארץ יששכר, זבלון ונפתלי

וידע ישוע את אשר עשתה, ויסב וישאל מי הוא וזה אשר נגע בו: ותחרד האשה ותבא ותפל לרגליו, ותאמר כי בתם לבבה האמינה כי תרפא בזאת: ויברכה ישוע והלך, ומן העת נרפאה מזוב דמה:

בעת ההיא הוסיף ישוע שביעי לתלמידיו ושמו לוי בר חלפי: האיש הזה מכס היה, הלקח מס מעברי דרכים וגשרים, ובעד זה יתן לממשלת רומא כסף קצוב, כפי אשר יושת עליו: ושם מכס לחרפה ולשנינה בין העם יחשב, ויתנו חלקו עם הזונות ושדדי לילה: כספו לא תלקח לצדקה, ובין עם ישרא׳ לא יבא, כבן נכר יהיה לאחיו היהודים: יוחנן המטבל היה הראשון אשר קרא גם אתהם לתשובה, למען בוא במלכות השמים: זכי ובר־חלפי האזינו לקול דברו, וכאשר קרא ישוע את לוי בר־חלפי, מהר ללכת אחריו: והוא המבשר מתי, הנודע לשם ולתהלה בקרב המאמינים בקהלת המשיח: ויבחר לו ישוע שנים עשר תלמידים לבשר צדק בקהל עם בכל ערי ישראל, ואלה שמותם: שמעון, הנקרא כיפא· יעקב ויוחנן, בני רגשי· אנדרעאס, אחי שמעון· פיליפוס ובר־תלמי· תומא ומתי המוכס· יעקב בן אלפי, ולבי המכונה תדי· שמעון הקנאי, ויהודה איש קריות, המסגיר: את שנים עשר האלה שלח ישוע לבשר מלכות השמים בערי ישרא׳ הרחוקים, ויצו אתם לאמר: אל דרך הגוים אל תפנו, ובערי השמרונים לא תבאו, כי אם לצאן האבדות מבית ישרא׳ תלכו: ובלכתכם קראו לאמר: „הנה קרבה מלכות השמים!“ דברי פי צדיק המצא ימצאו בבשורת מתי בפרשה י׳ מפסוק ה׳ עד סוף הפרשה: השליחים האלה לא מראשי העם וחכמיו נבחרו כי אם מענוי ארץ, החרדים לדבר אלהים וישועתו:

ובשוב ישוע לכפר נחום, בא אליו שר המאה מצבא רומא, ויתחנן אליו ויאמר: אדני, עבדי הנאמן חלה עד המות, אנא רפאהו:

ישראל ומנהיגיו, הישר הוא בעיני האלהים, לעשות טוב ביום השבת: זאת ועוד אחרת המתר להציל נפש ביום השבת: אתם הם המלמדים, אם נפלה כבשה בבור מהללין עליה את־השבת, ומה יקר נפש האדם מן הכבש: ועתה מה לכם, כי תרגזו על רפואותי ביום השבת? ויחרישו ולא ענו אתו דבר, ויבט אליהם ישוע מסביב, וידע את קשה לבם, ויאמר אל האיש „שלח את ידך:“ וישלח את ידו ותרפא, ותהי כידו האחרת:

אז בושה כסתה פני הפרושים והסופרים, כי בקהל עם נגלה חרפתם: המה חשבו ללכוד וילכדו: הוי עטרת גאות הרבנות: מי זה יבוז מבלי הענש! בן החרש הנצרי ירמסך לעפר, ובקהל עם יגלה ענך ולא יאשם? הבה עצה, נתחכמה איכה נשחיתהו ונאבדהו מארץ החיים: ידינו בל יעשו זאת, כי ישוע הזה עוד אהוב לבני עמנו, ולא נוכל למצא מרמה בפיו: כל דבריו נכחים למבין וישרים למצאי דעת: אך יוציא את העם בחלקת שפתיו מתחת עול הרבנות, ויחרף את תורת הסופרים והפרושים: ואם יצליח ויעלה מעלה, אז אבדה תקותנו, ונרד מטה מטה: טוב כי יאבד אחד מאשר יאבדו רבים: מן היום ההוא והלאה נחרצה משפט ישוע למות, ויחל ללך בדרך רצופה בקוצים עד אשר הגיע אל הר הגלגולת: נרדף מחמת המציק, אשר הציקוהו הפרושים, עזב ישוע את ארץ הגליל, וילך אל חוף ים טבריום: ויקבצו אליו רבים מעמי הארץ, כי נודע שמו בישראל לאיש פלא, רפא כל חלי ומכאוב ומפליא לעשות: וירבו העם סביבתיו, ויקח סירת דוגה לשוט על המים: החולים הקיפוהו מסביב, למען ירפאם, וכל אשר רוח רעה מבעתו, כלם נקבצו אליו באו להחלימם: ופעם אחת נגשה אשה ובה זה שתים עשר שנים, ותבא מאחורי ישוע והגע בבגדו, כי אמרה, „אם אגע אך בציצת בגדו הלא ארפא“:

וישלחו יושבי ירושלים אנשים סופרים, לדעת האם באמת ישוע הוא המשיח אשר לו יקהת עמים: ובבואם מצאו כי רפא איש עור וחרש, וכאשר ראה ודבר הנרפא, ויודו מקצת העם, כי ישוע משיח ה׳ הוא: אך מקצת העם הסרים למשמעת הפרושים אמרו כי בבעל־זבוב אלהי עקרון יעש כל אלה: וכשמע ישוע את דבריהם ויאמר אליהם: הוי עם עור ועינים יש, וחרש ואזנים למו: הלא ידעתם כי כל חולי ומדוה מעשי השטן הם: ואיך אוכל להשחית מעשה השטן על ידי השטן: ועוד הלא גם בניכם הם ירפאו חולים ויבערו רוחות רעות על יד מי יעשו זאת: למה תרעו לעשות מחרטומי מצרים לבלתי הכר אצבע האלהים המפליא לעשות על יד בנו: כל אשר איננו אתי, נגדי הוא, וכל אשר נגדי נגד רוח ה׳ הוא, כי רוחו עלי ומלתו על לשוני: העשה טוב, מה׳ מקור כל טוב יבוא, וכל העשה רע, משטן הבליעל מקור כל רע יבוא: ואתם ילדי הפשע לא תוכלו לדבר טוב, כי רעים אתם: „ממלוא הלב יביע הפה“ יאמר משל הקדמוני, ולבכם מלא מרמה ותוך, להרשיע צדיק: ויחרישו מקצת הפרושים המלשינים אך מקצתם עמדו נגדו, לאמר, הראנו אות, כי אתה הוא המשיח: ויען ישוע ויאמר: אוי לכם הסופרים והפרושים, כי בהנפי לעג תחרקו עלי שניכם: הלא לפניכם האיש אשר היה עור וחרש, ועתה הוא רואה את פניכם הרעים, ושומע דבריכם הנאצות: מי עשה זאת? ובכל זאת תבקשו אות: מי העיר הנער המת לפני שער נאין מתנומת מות? ובבל זאת תבקשו אות: אוי לכם סופרים ופרושים, חנפים, לכם נתן אור התורה להורות לעם הדרך הישרה, ואתם תכבוה ותוליכו את העם שולל: לכם הוא היות עין העם, לראות הדרך הנכונה ולהדריכם בה: ואתם עורים אתם, ותעצמו עיניכם מראות טוב: אוי לך העם, אשר מאשריך

וגם זקני ישראל דברו טוב על השר ההוא, כי גר צדק היה, ובנה להם בית הכנסת: וילך ישוע למלאות שאלתם, ויבא עד בית שר המאה: ובטרם בא ישוע הביתה, וישלח שר המאה את רעיהו להגיד לישוע, כי איננו שוה שיבא בצל קרתו, כי איש נכרי הוא אך ידבר דבר ויתרפא נערו: ויפן ישוע אל העם ויאמר, ראו נא חסד ה׳ אשר הוא עשה בקרב הגוים: לאיש הנכרי נתן ה׳ אמונה יותר מאשר חלק לעמו, אשר בחר בם לעם סגלה: ואני אמר לכם, כי נהרסה הגדר, המפרדת בין גוי קדוש ובין גויי הארץ, ואפס הבחירה: רבים מכל לשונות הגוים יבאו ממזרח וממערב, מצפון ומים, וישבו עם אברהם יצחק ויעקב במלכות השמים: ויאמר ישוע אל שר המאה: „לך, ובאשר האמנת יהי לך“, וירפא נערו:

ויעבר משם ישוע וילך בהערים ובכפרים אשר מצפון לירושלים ויעל העירה הנקראת נאין, ותלמידיו והמון עם אתו: וכאשר קרב אל שער העיר, והנה המון רב יצאים לקראתו, ובתוכם נשים מיללות, מתופפות על לבהן: ואלמנה אחת מבכה, ומאנה להנחם על הלקח בן יחידה, המוצא להקבר: וכראות ישוע את האלמנה, נכמרו רחמיו. ויאמר אליה: מנעי עיניך מן דמעה, דום לה׳ והתחולל לו, כי הוא ממית והוא יחיה, ואתם המלוים עמדו וראו את ישועת ה׳, אשר יעשה ביד בנו: ויגש ויגע במטת המת, ויעמדו הנשאים, ויאמר ישוע אל הנער המת: „נער קומה!“ וברגע קם הנער וישב על המטה, ויחל להודות לשם ה׳: ותפול פחד אלהים על העם ויכבדו את ה׳ ואת משיחו: לא דבר חדש היה להם לראות את ישוע רפא כל חלי ומכאוב: אבל מי זה מחיה במאמרו ומתיר זקי המות, אך נביא גדול ומשיח ה׳ יעשה נפלאות כאלה: ויצא שמעו בכל הארץ:

לא יוכל אנוש בכל דאגתו—להוסיף אמה על קומתו: עשו לכם אוצרות בשמים—לבוא לפני מלך החיים: כי במקום יהיה האוצר שם לבב האדם נעצר: מתניכם יהיו תמיד חגורים—והנרות דלקות תהינה שמורים: יען בל תדעו נכונה—מתי הוא סוף השנה:

רבים המה הנקראים—ואך מעטים הנבחרים:

וישא משלו ויאמר:

1

הנה הזורע יצא לזרוע זרע,
ויבא רוח וישב בו ויפזרהו,
והנה מחשבת הזורע מהר פרע,
יען כי לא עשה כל־הזרע פריהו:
אולם לארבעה חלקים המה נחלקו,
ואת אשר עשה כל אחד בספר יחקו:

2

החלק הראשון נפל על יד הדרך,
ויען המה בארץ, לא להם נפלו.
וירמסו אתם ההלכים, העוברי דרך,
וגם עוף השמים באו, וחלקם גזלו.
ויהי הזרע כאשר לא היתה,
כי נרמסה ונאכלה, ופרי לא עשתה:

3

החלק השני על הסלע נפלו,
ובמקום לא היה להם עפר, פרו.
והיש מהר צמחו, ובקני שבלים עלו.
וכזרח עליהם השמש, כלמו נחרו.
ובעבור לא היה להם שרש, יבשו,
וככה מעשות פרי גם המה נשחתו:

4

החלק השלישי בין הקוצים נפלו,
ואף כי עלו ולעשות פרים התחזקו.
כן גם הקוצים יחד עמהם גדלו:
וכמו עוד בשבלים עמדו—נחנקו:
שלשה חלקים מהזרע ברע אבדו,
במר תבכה נפש הזורע—כי נכחדו:

5

אולם החלק הרביעי נפל בארץ שמנה,
ויתנו פרים למאות ששים ולשלשים:
הזורע נשא אלמותיו בגלה ורנה,
ולא זכר את־שלשה חלקים הנשחתים:
אשר לו אזנים לשמע. הוא ישמע דברי
ואתה השמע בין במשל והאזן אמרי: (*

---

* משקל השיר הזה שלשה עשר תנועות בכל שורה, ושוא מרכב לא ימנה.

כתעים בדרך עקלתון: אור המורה היא התורה, ואין איש מאיר את האור ומסתיר אתה כאשר תעשו אתם: עין העם הוא המורה ואם העין רעה, הלא יחשך כל הגו: לו עמי שומע לי, ובדרכי יהלכו, לבל ידעך אורם, ולבל יתעו אתכם מנהיגיכם העורים: ולהמבקשים אות, מה להם אות עוד, אם לא יאמינו לכל האותות אשר נעשו עד הנה: ובדבר ישוע הדברים האלה, ותשא אשה אחת את קולה ותאמר: אשרי הבטן אשר נשאך, והשדים אשר היניקוך: ולא אבה ישוע לקחת האושר אך לאמו, וישא את קולו ויאמר: „עוד יש אושר גדול מזה, אשרי השומעים את דבר אלהים לעשותו": ובטרם כלה לדבר, ויגד לו לאמר, הנה אמך ואחיך מבקשים אתך: ויען, הידעת מי אמי ומי אחי? ויפן אל העם ויאמר, כל אשר יעשה רצון אבי שבשמים, אחי ואחותי ואמי הוא: וישאלהו פרוש אחד לבוא אתו הביתה לאכל לחם, ויבא ישוע ויסב: ויתמה הפרוש על כי לא רחץ ישוע את ידיו לפני הסעודה כאשר צוו הרבנים: ויאמר אליו ישוע „הן אתם הפרושים מטהרים את הכוס ואת הקערה מבחוץ, ותוככם מלא עול ואון: אוילים! העושה את החוץ, הלא עשה גם את התוך: ועוד הוכחת מוסר ככתוב בבשורת לוקס פרשה יא׳ מפסוק לט׳ עד תומה: מדי הוכיח ישוע את הפרושים שבע על חטאתם, נסבו עם רב על הבית אשר היה שם: ויהי ההמון הלך וגדל עד דחקו איש את רעהו באפס מקום: ויצא אליהם ישוע ויזהירם על התנופה הנקראת שאור הפרושים: והנה איש בא אליו וישאלהו לצות את אחיו להלק אתו ירושת אבותם: ויורהו ישוע כי לא בא המשיח על דבר זהב וכסף אך מלכותו מלכות השמים ולהורות חטאים בדרך נתיב אל־מות: ויחל ללמד במשלים ויאמר: מה נסכל האסף אוצרות — ובמהרה יבואו עליו הצרות: ולמה יבגד איש בגד — רק על דבר אכל ובגד:

יאיר לקראתם, ויאמרו: למה תלאה את האדון, בתך כבר מתה: ויאמר ישוע אל יאיר אל תירא, אך האמן, ותהיה בתך: וילך אל בית יאיר, ולא נתן לבוא אתו הביתה, כי אם את שמעון, יעקב, יוחנן ואבי הנערה: ומבחוץ עמדו המון רב, ובתוכם נשים המקוננות מבכות ומיללות על מות הנערה: ויאמר להן ישוע, למה תבכו ותספדו, הלא לא מתה הנערה, כי אם ישנה: וישחקו על דבריו, כי ידעו כי מתה הנערה: ויבא ישוע הביתה ויאחזה בידה ויאמר לה: „נערה קומי": ותקם ותשב על המטה ויתנה לאביה: וישמעו שני עורים את אשר עשה ישוע, לנערה המתה, ויבאו אליו ויצעקו „אנא בן־דוד חננו, ותנה לנו אור עינינו": ויאמר להם ישוע: התאמינו כי אוכל להושיעכם? ויאמרו „כן אדני" ויאמר להם ישוע „כאמונתכם כן יהי": ויגע בעיניהם ותפקחנה עיני שניהם ויודו את־ה':

בחדש התשיעי לטבילת ישוע על־ידי יוחנן המטבל בא ישוע שנית לעיר נצרת: בראשונה רצו אנשי העיר הזאת להמיתו, יען אמר כי משיח ה' הוא: אך לעת כזאת אחרי הקים דברו באותות ומופתים בכל ארץ יהודה והגליל, לא יוכלו כחש בו: אולם בכל זאת עם לא אמן בם, כי ידעו אתו מנעוריו, ואחיו ואחיותיו היו אתם עד היום הזה: ולכן לא עשה שם אותות רבות מלבד אשר רפא שם חולים אחדים, כי האות בן האמונה הוא:

ויקרבו ימי חג הפסח ויעל ישוע ירושלימה, ושם ברכה אצל שער הצאן הנקראת בית חסדא ולה חמשה אילמות: ובהן שכבו המון חולים עורים ופסחים מיחלים לרדת המימה: כי מעת לעת ינועו המים והראשון הנטבל לעת כזאת ירפא מחליו: וירא שם ישוע חולה אחד אשר שכב שם זה שלשים ושמונה שנים: ויאמר

לכל איש דבר ה׳ ותורתו נתנה, אבל לא הכל יקבלוה למען תעשה פרי טוב: רעות רבות וצרות יבאו להרחיקה מלב האדם, ויבא גם השטן בתוכם: ולולי אלהים ברב חסדו יושיע את בן תמותה, בל יעש פרי טוב לעולם: וידבר עוד משלים אחרים, אשר דמתה להם מלכות השמים: ויהי את העם ימים ארבעה, להורות הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון: ובנטות צללי ערב יום הרביעי, וישאל ישוע את תלמידיו ללכת לעבר ים טבריום לנוח מעט וללמד את העם גם שמה: ויגש אליו סופר אחד, וישאלהו ללכת אתו: ויענהו ישוע: „לשועלים הורים, ולעוף השמים קנו, אך לבן־האדם אין אנה יניח ראשו: ולאחר קרא ישוע ללכת אחריו: ויען הנקרא: הניחה לי אדני לקבור את־אבי בראשונה: ויאמר אליו ישוע, „הנח למתים לקבור המתים“, ואתה לך אחרי: ובהיותם באניה וישכב ישוע וירדם: ויהי סער גדול בים, ויגשו אליו תלמידיו ויתחננו לו: אנא הושיענו לבל נאבד: ויאמר אליהם ישוע: הוי קטני האמונה, למה יראתם אם אני אתכם ויגער ברוח ותהי דממה:

וישב ישוע לכפר נחום ויבא ביתה לוי, אשר עשה משתה בעבורו ובתוך הקרואים היו מכסים וחטאים: וילנו הפרושים על ישוע, כי יאכל עם מכסים וחטאים, אשר לפי דעתם לא יאות למשיח ה׳: ויען ישוע ויאמר להם: הוי חכמים בעיניהם, אשר לא יבינו אל פעולת ה׳ ומשיחו: האם בעד החזקים והצדיקים בעיניהם ישלח ה׳ הישועה: האם לבריאים יבוא הרפא או לחולים? החטאים אקרא לתשובה, ולא הצדיקים? ובהיות ישוע בבית לוי, ויבא אליו שר בית הכנסת, ושמו יאיר, וישתחוה לו ויאמר: אנא אדני, בתי בת שתים עשר שנים שכבת למות, ועתה בא נא ושים את ידך עליה, והחיה ולא תמות: וילך אתו ישוע: עודם בדרך, והנה רעי

וכאשר הלכו שנים עשר השליחים לדרכם ויבאו שני תלמידי יוחנן המטבל אל ישוע: כי יוחנן המטבל השלך לבית הכלא זה שנה תמימה ולא יכל לבשר מלכות השמים כמקדם: אך בשמעו כי החל ישוע לבשר צדק בקהל עם, וינחם: כי בית האסורים לא הרע לו מאומה כי מנעוריו היה לבדו במדבר ודבר אין לו עם חברת אנשים: וכל דאגתו ועצבון לבו היתה כי מנעוהו מלהודיע רצון ה׳ ולפנות דרך המשיח: אולם בבוא ישוע היתה מגמת יוחנן כי ידעו תלמידיו כי משיח ה׳ הוא: ולכן שלח אליו שנים מתלמידיו למען יכירו וידעו המשיח מעשי תקפו וגבורתו: וישאלו התלמידים את ישוע „האתה המשיח או אם נחכה לאחר: ויען ישוע ויאמר לכו והגידו ליוחנן את אשר אתם ראים ושמעים: עורים ראים, הרשים שמעים, פסחים הלכים, מצרעים נטהרים, מתים קמים: ולעניים דבר ה׳ מבושר, ואשרי האיש אשר לא יכשל בי: וכאשר הלכו תלמידי יוחנן ויחל ישוע לדבר אל ההמון הסובב אתו על אודת יוחנן ויאמר: מה תחשבו עליו מדי נתן בבירת הכלא, על דעתיכם כקנה אשר ינוד מפני הרוח הוא: אמנם אני אמר לכם כי הוא כארז בלבנון: נביא אמת הוא ולו פי שנים ברוח אליהו ובין ילדי אשה לא קם גדול מיוחנן: והסופרים והפרושים מררו את רוחו במשכם תלמידיו ללכת ולדרך בחקותיהם: ושדדה מלכות השמים וילכדוה שודדי הנפש ויסירו כתר תפארתה, וכילדים סוררים צעירי ימים מבלי דעת היו הפרושים האלה: בבוא יוחנן נזיר ומתבודד, קראוהו: „אויל הנביא, משגע איש הרוח“: וכבוא בן האדם, והוא אכל ושותה עם החטאים, להביאם לאביהם שבשמים, יקראו לו „איש זולל וסובא, וְרֵע החטאים“: והחכמה, מבלי מצא משען באלה הכסילים בוזי דבר ה׳, מצאה לה להצטדק בא״ה, ההלכים בעקבות יוחנן וישוע: ובעמדו על ההר אשר על

אליו התרצה להרפא, ויען החולה איכה אוכל להרפא מבלי רדת המימה וזאת לא אוכל: ויאמר אליו ישוע „שא את משכבך ולך" וכרגע נרפא החולה ויקם וישא את משכבו וילך: והיום הזה יום השבת היה: וילנו העם על האיש הנרפא בנשאו את משכבו בשבת וכן לא יעשה: וכאשר נודע מי הוא וזה אשר צוהו לעשות כן, וירדפו את ישוע במשטמה ויבקשו להרגו: ויתנצל ישוע כי כל מעשיו מעשי ה׳ המה, והבן יעשה את אשר יעשה אביו: ואם האלהים לא ינוח רגע מעשות חסד בארץ, ומצמיח חציר לבהמה ומוציא לחם מן הארץ גם ביום השבת: למה לא יוכל בנו לעשות חסד ליצוריו גם כן ביום השבת: מקדם הודיע בקהל עם כי הוא המשיח אולם עתה הגיד לכל הנאספים כי בן אלהים הוא: וכי עליו אמר נעים זמרות ישראל „בני אתה אני היום ילדתיך" ועוד „נאם יהוה לאדני שב לימיני": ויוחנן המטבל היה אשר נחה עליו רוח אליהו הנביא והוא פנה דרך המשיח הבא אחריו: וכאשר ראה ישוע את העם, עם סגלה, תועים כצאן אין להם רועה: ומנהיגיו יגזזו את עורם ויאכלו את חלבם: יכבידו את עלם עול מצות הרבנים על צוארי העם: ודרך ה׳ יסקלו באבנו נגף מחקות הפרושים: יאריכו את ציצת בגדיהם יגדילו טוטפתיהם ויאכלו בתי האלמנות ויבזו שדה יתומים: ויכמרו רחמיו ויאמר לתלמידיו „הקציר רב המלאכה מרובה והפעלים מעטים: העתירו לאדון הקציר לשלוח פעלים נאמנים לקצירו: הנני שלח אתכם שנים עשר תלמידי ללכת לעם ישראל ולהודיע ישועתו לעם סגלה: בשרו צדק בקהל רב וקראו כי באה מלכות השמים: פקד ה׳ את עמו וירם קרן משיחו, אך שובו שובו אל יהוה אלהיכם: ויתן להם כח ושלטן לרפא את החולים ולגרש רוחות הרעות: ויצום ככל הכתוב בבשורת מתי בפרשה ט׳ מפסוק ה׳ עד סוף הפרשה:

ומעשיה, ושפוט צדק: שאל שאלתני לבא לביתך, ומים לרחץ את רגלי לא נתת, והיא בדמעות רגלי רחצה, ותנגבן בשערות ראשה: מנשיקות פיך לא נשקתני, והיא מאז כואה לא חדלה מנשק את רגלי: בשמן את ראשי לא משחת, והיא משחה את רגלי במרקחת: לכן אף כי רבו חטאתיה, כלם לה נסלחו, כי אהבה רבה אהבה: והאהבה משרש האמונה תפרח, וצדיק באמונתו יחיה ומעשי אנוש ותחבלותיו להשיג חיי הנצח תקצרנה: כי מה גמול ישיב היצור ליצרו על כל הטוב והחסד אשר חננו האל מעת גיחו מרחם: האמונה ובתה האהבה, אך הן תצעידנהו לחיי הנצח לשבע באור פני מלך עולם“: ואל האשה אמר ישוע בנעם אמריו „אמונתך הושיע לך, לכי לשלום“:

ויהי מקץ שנה אחרי החל ישוע לעשות אותותיו לעיני כל עם הגליל, ותבא השמועה ביתה הורדוס: הוא הורדוס אשר המית את יוחנן המטבל על אשר הוכיחו על דבר הורדיה אשת אחיו, בקחתו אותה לו לאשה: ויאמר הורדוס „מי הוא זה בעל האותות, אשר מלא כל ארץ הגליל ממעשי תקפו וגבורתו: הנה את יוחנן בן זכריה הרגתי בחרב, ומי זה הוא בעל המופתים“: וישלח מלאכים אל ישוע לאמר „בא נא אלי ונתראה פנים, ויבאו המלאכים ולא אבה ישוע ללכת עם מלאכי מות שליחי איש הרשע, ויעבר את ים טבריוס וילך לארץ פיליפוס: וכאשר בא אל חוף בית־צידה, מקום שפך הירדן, ויביאו אליו כל־איש נגוע במחלה להרפא, וירפא אתם: ורבים מארץ הגליל האמינו בו, כי ארץ הגליל לא היתה תחת עול הפרושים כארץ יהודה: ויהי אחרי הודיע ישוע את זדון לב הפרושים, ויתנכלו עליו להמיתו בטרם תבאש ריחם בכל קהל ישראל, ויאמרו בלבם יקרבו ימי חג הפסח ויתאספו כל הסרים למשמעתנו, ונאבדהו מארץ החיים: וכאשר ידע ישוע

חוף ים הגליל ימה, וירא את שלשה הערים אשר למד שם דבר ה׳ ותשועתו, וישא את קולו ויאמר: אוי לך כורזין, אוי לך בית צידה: כי אם נעשו האותות אשר עשיתי בקרביכם בצור או בצידון, הלא שבו בשק ואפר, ואתם הקשיתם לבכם כאבן: ואתה כפר־נחום, אשר עד שמים רוממת בהיותי בתוככי יומם ולילה, מלמדיך להועיל: ואותות אין מספר עשיתי בקרבך להודיעך חסד אל על יד בנו, ולא אבית שמע, אל שאול תורד: כי ביום ריב לה׳ את הארץ, ועם יושבי תבל יתוכח, יקל לצור ולצידון גם לסדום ועמרה מאשר יהיה לכם: אך חסדי ה׳ אזכיר, כי הסתיר דרך הישועה מחכמים ונבונים בעיניהם, וגלה אתה לעוללים החרדים לדבר ה׳ ותשועתו:

וישאל אחד מן הפרושים — ושמו שמעון — את ישוע לבוא אתו הביתה לאכל להם: ובמקום ההוא היתה אשה זונה, וכשמעה כי ישוע בבירת הפרוש, ותבא ותעמד מאחריו: ותבך על רגליו ותנגב אתן בשערות ראשה, ותשק את רגליו ותמשח אתהן במרקחת: ויאמר הפרוש בלבו „הנה ישוע זה לא נביא הוא, כי אם ידע מי האשה הזאת, לא הניח לה לעשות את כל אשר עשתה לו“: ויפן ישוע אל הפרוש ויאמר: „דבר לי אליך שמעון“, ויאמר „דבר נא אדני“: וישא ישוע את משלו ויאמר: „שני אנשים היבו לנשה, האחד היב חמש מאות כסף, והשני חמשים: וכאשר לא מצאו ידיהם לשלם את נשים, ויחן הנשה את שניהם: ועתה הגידה נא לי, מי משניהם יאהב את הנשה המרחם יותר“: ויען שמעון „על דעתי, זה אשר החן יותר“: ויאמר ישוע „ישר הרצת: ועתה שמע נא דברי אמרת: מי יאמר זכיתי לבי, אם שמים לא זכו בעיני שדי: וכמוך כמוה אך לחסד עליון תהכו, כי כלכם בה׳ מרדתם, אך האשה ביותר: עתה ראה נא מעשיך

הרוח החזק לנגדו, ויירא ויחל לטבוע במים, ויצעק: אדני הושיעני! וימהר ישוע וישלח את ידו ויחזק בו ויאמר הוי קטן אמונה, למה שכחתני מדי עברך בים סוער, ותפחד מחמת הרוח הנשב לנגדך? ויבאו אל האניה וישתק הרוח מזעפו:

וממחרת כראות העם אשר היה מעבר הים כי לא היתה שם אניה אחרת בלתי אשר עברו בה התלמידים, וישוע לא עבר עמהם: וירדו לבקש את ישוע בכפר נחום, וכאשר מצאוהו בעבר הים וישאלוהו „רבנו מתי באת הלם“? ויאמר ישוע למה באתם לבקשני הנה: אמנם לא באתם יען האמינו כי משיח ה׳ אני, אך בעבור הלחם אשר אכלתם אתמול: ולמה תרדפו אחר לחם האבד, ותעזבו לחם החיים אשר ירד משמים: ויענו העם, ואנה הוא הלחם החיים? המן אשר הוריד לנו משה במדבר חלף הלך לו: אך צנצנת אחת נשארה — וגם היא נאבדה — למען ידעו דור אחרון מעשי ה׳ ונפלאותיו בארץ ציה ושממה: ויאמר ישוע, המן אשר הוריד לכם משה היה אות על הלחם אשר הוריד לכם ה׳ לעת כזאת: אנכי הוא לחם החיים אשר ירד משמים, וכל המאמין בי יבוא לחיי נצח, ואקימנו באחרית הימים: וילנו העם לאמר הלא זה הוא ישוע בן יוסף מנצרת, ואיך יגיד לנו כי ירד משמים ארצה: ויען ישוע ויאמר: לא יוכל איש לבוא אלי מבלי אשר יתנהו לי אבי: אבותיכם אכלו את המן ונאספו אל עמם, אך כל אשר יאכל את בשרי, לא יראה מות לעד: ויתרעמו העם עליו עוד, ויאמרו איכה יוכל לתת לנו את בשרו למאכל: ויען אתם: אמנם בשרי ודמי הם אשר אתן כפר בעד הטאותיכם: ואם תקבלו את בשרי ודמי ברוחכם אז תשיגו חיי עולם הבא: כי בשרי הוא אכל אמתי, ודמי הוא משקה אמתי: ויקשה הדבר גם בעיני תלמידיו, כי לא ידעו מירדתו משמים: ויאמר אליהם ישוע האם לא תאמינו בירידתי

מזמות לבם, לא עלה ירושלימה בחג הזה: כי עוד לא בא יומו
למען יספה בעון עמו, ויעמוד בארץ הגליל על חוף הים מזרחה:
ויהי לעת ערב ויאמרו אליו תלמידיו: הנה פה עם רב אשר באו
לשמוע דבריך, ומאין נקח לחם לתת להם כי עטופים ברעב המה,
ומבקשים אכל להשיב נפש: ויאמר ישוע את אשר בידכם תנו:
ויענו השליחים יש אתנו נער אשר לו חמש להם שעורים ושני דגים
אך מה המה לחמשת אלפים איש: ויצו ישוע להושיב העם על
החציר, וישבו מערכות מערכות למאות ולחמשים: ויקח את חמש
ככרות הלחם ואת־שני הדגים וישא עיניו השמימה ויברך: ויפרוס
את הלחם ויתן לתלמידיו ויאכלו, והתלמידים נתנו לכל העם אשר
אתם, וגם את שני הדגים חלקו לכלם: ויאכלו כלם וישבעו, כי
ברכת ה׳ היתה בם: והפתותים הנשארים, היו שנים עשר סלים,
והאכלים היו כחמשת אלפים איש: ויהי כי ראו את מעשה ישוע
כי נורא הוא, כי לא לאחד או גם לעשרה הפליא לעשות, אולם
לאלפים הרבה אותותיו: ויאמרו איש אל־רעהו, אכן זה הוא
הנביא אשר אמר עליו משה איש אלהים: „נביא מקרבך מאחיך
כמני יקים לך ה׳ אלהיך, אליו תשמעון“: ועתה לכו
ונמליכהו עלינו למען יוציאנו מעבדות הרומים ונהיה עם חרות
כאשר תחת ממשלת משה: וידע ישוע את אשר יזמו לעשות,
וישלח את־תלמידיו לעבר הים: והוא עבר לפניהם וילך ההרה
להתפלל שם לבדו: ולא יכלו תלמידיו לעבור את הים כי הרוח
נגדם, ויהי באשמורה הרביעית ויראו איש בא לקראתם על פני
המים ותאחזם רעדה, ויצעקו כי לא ידעו מי הוא: ויאמר אליהם
„אני הוא למה תיראו“: ויבוש פטרוס כי פחד, ויאמר אם אתה
הוא אדני, צוני לבוא אליך על פני המים: ויאמר ישוע בוא, ויצא
פטרוס מן האניה וילך לקראת ישוע על פני המים: אולם בראותו

ויבא אל גבול דקפולס, היא ארץ עשר ערים: ויביאו אליו איש חרש ואלם, ויתחננו לו, לשום את ידו עליו, למען ירפא: ויקחהו ישוע לבדו, וישם אצבעותיו באזניו, וירוק, ויגע בלשונו, ויבט השמימה ויאנח, ויאמר „הפתח"! וכרגע נפתחו אזני החרש וישמע, ומוסרות לשונו נתקו, וידבר צחות: ויצו ישוע, לבלתי הגיד מזה, לבל תרב קנאת הורדוס, ויבקש תאנה: אולם כאשר צוה אתם להשות, כן הוסיפו לבשר המופת בקהל עם: ויביאו אליו כל החולים, וירפאם ישוע, ויברכו את ה' ואת משיח בהלל ותודה לאמר: „הודו לה' כי טוב ואת משיחו על רב חסדו: הוא פוקח עורים, הוא זוקף כפופים: את החרשים נתן לשמוע, ואת האלמים לדבר: פקד ה' את עמו, ויתן לנו תשועת עולמים":

ויהי בהתאסף עם רב לשמוע דברי ישוע, ויחדל הלחם, וירעב העם לאכל: ויקרא ישוע אל תלמידיו ויאמר אליהם: נכמרו רחמי על העם, כי ישבו אתי זה שלשה ימים ואין להם מה לאכל: ואם אשלחם לבתיהם רעבים, תתעטף רוחם בדרך: ויענו התלמידיו: ומאין נקח להם להשביע כל העם הרב הזה פה במדבר? וישאל ישוע, כמה ככרות להם יש אתכם? ויאמרו שבע: ויצו להסב את העם על הארץ: ויקח את שבע הככרות ויודה ויפרם ויתן לתלמידיו והם נתנו אל העם, ויאכלו כלם וישבעו: והאכלים היו כארבעת אלפים איש: וישלחם ישוע לבתיהם בשלום: אך טרם הלכו מאתו עור כלכלם בתורת ה' בנועם אמריו, למען ישיגו מחירת הנפש הנעלה על מחית הגוף:

ויבא ישוע אל גלילות קסריא אשר לפילפוס, ויתבדד עם תלמידיו להתפלל: ואחר כלות תפילתם, וישאל אתם, מה יאמרו עלי האנשים, מי אני: ויענו תלמידיו, שונים העם בדעתם: יש אמרים, כי אתה יוחנן המטבל, הקם מן המתים: ויש אמרים, כי

משמים, גם אחרי תראוני עלה שמה? הדברים אשר דברתי אליכם, רוח והיים המה: הנה ידעתי, כי יש ביניכם אחד אשר לא יאמין בי, כי לא יוכל איש לבוא אלי, אם לא נתנו אבי: ועתה, אחרי ראיתם, כי רבים פנו ערף ועזבוני, התחפצו סור ממני גם אתם? ויען פטרוס: אל מי נלך! ועמך מקור חיים, ואנחנו נאמין ונדע, כי אתה הוא המשיח בן אל: ויאמר ישוע, כן דברת, אבל לא כלכם תאמינו בי, כי יש ביניכם אחד, אשר יסגירני למות, אף כי בחרתי בו להיות רעי ומידעי:

וכאשר קרב חג הפסח, לא עלה ישוע ירושלימה, כי ארבו לו שם הפרושים, ויתנכלו להמיתו: וכאשר לא מצאוהו בירושלים וירדו חברת פרושים הגלילה, ללכדו באמרי פיהם שמה: וישאלו את ישוע על דברי טהרת הידים והכלים: ויבאר להם ישוע, כי דבר הבא מבחוץ לא יטמא נפש האדם: ואך דברי שקר ומעצות נאצות הבאים מבפנים, המה יטמאוהו ויתעבוהו: ואוי לגבר, כי ישא עול מצות אנשים, ובדבר ה׳ תגעל נפשו: אלהים אמר „נפש כי תחטא .... תביא קרבן“, ואתם אמרים „יביא קרבן אף אם יחטא בקרבנו“: באמרכם „אם הפריש איש את בהמתו או דבר אחר לקרבן, אסור לאביו להנות ממנו“: אוי לכם עורים, נהגי עורים, כי כלכם תפלו בבאר שחת: ולהמלט מרדפי נפשו, עזב ישוע גם את ארץ הגליל, ויבא אל גלילות צור וצדון: ותבוא אליו אשה כנענית, ותפל לרגליו ותתחנן לו, כי ירפא את בתה, אשר רוח רעה מבעתה: ויאמר אליה ישוע: הנה באתי לצאן האבדות מבית ישראל, ולא טוב לקחת לחם הבנים, להשליכהו לכלבים: ותען האשה: כן אדני, אבל הכלבים אכלים הפתותים הנפלים משלחן הבנים: ויכמרו רחמי ישוע, ויאמר לה: בתי, גדלה אמונתך יהי לך כחפצך: ותרפא בתה מחליה: ויצא ישוע מגבול צור וצדון

וגם אתה כמוהו, ולכן סור ממני שטן, כי לא תבין ותשכיל את אשר לאלהים, ותחפץ להכשילני: ועתה תלמידי, שמעו דברי, והתבוננו: כל מי אשר יאבה ללכת אחרי, בל יבקש טוב הארץ, אך יכחש בנפשו, וישא חרפה ובוז בעדי: מי אשר יאבה להציל נפשו מבלי לכת אחרי, הכרת תכרת נפשו בארץ החיים: וכל אשר יכרית את נפשו בעולם הזה, יצילה לחיי עד: ומה יתרון לאדם, אם כל טוב העולם הזה בידו, ויאבד חלקו בעולם הבא: או מה כפר יתן תמורת נפשו? ואחרי קומי מקבר אעלה השמימה להיות בכבוד אבי, ולשלם לאיש ואיש כמעשהו: כל אשר יבוש ממני בעודנו על הארץ, אבוש מנהו גם אני לפני אל־חי: אמנם יש עומדים פה אשר לא יטעמו מות, עד כי יראו את־בן־האדם במלכותו: כי אז יערה רוח קדשו על כל אשר יקראוהו בשם משיח אלהי יעקב: והרוח הזאת תנחם את לב הנדכאים, אשר יתאבלו על מות גאלם: ואז תכון מלכות השמים לכל המאמינם בה׳ ובמשיחו:

ויהי אחרי ימים ששה ויקח ישוע את שמעון פטרוס ואת יעקב ויוחנן בני זבדי, ויעל להר חרמון: למען הראות להם כבוד משיח ה׳, ולמען יחזו מחזה שדי, כאשר ראו אצילי בני ישראל כבוד־י בהר סיני: ויהי בהיותם הרחק משאון קריה, והמון דְּרִיָּה מתפללים לאבי הרחמים: והנה נגה זהר שמים האירה מסביב, וישוע יהל כשמש בגבורתו: הוד ברק פניו בל יוכלו כלכל, כי מראה זהרו את עיניהם תעור: ובתוך הנגה שני אנשים יעמדו, אחד לימינו ואחר לשמאלו: משה עבד ה׳ יודיעהו, כי אף יערה למות נפשו, עוד חיו יחיה: עוד יראה זרע ישראל באים בבכי ובתחנונים, להודות לו על רב חסדו, גם אם היו תהיה באחרית הימים: וגויי הארץ וישבי איי הים יכירוהו מקדם, כי הוא המושיע: ואף אם

אליהו אתה, ואחרים אמרים כי אתה הוא ירמיהו או אחד מן הנביאים: ויאמר ישוע עוד, ומה תאמרו אתם, מי אני: ויען פטרום בעד כלם, אנחנו נאמין, כי אתה הוא המשיח בן אל־חי: ויאמר אליו ישוע, אשריך שמעון בר יונה, כי בשר ודם לא גלה לך זאת, כי אם אבי שבשמים: ואני אמר לך, הנה שמך פטרום בלשון רומי, אשר הוא בעברית סלע, ועל הסלע הזה אבנה קהילתי ושערי שאול לא יוכלו לה: ונתתי את מפתחי מלכות השמים בידך וכל אשר האסור על הארץ, יהיה אסור בשמים, וכל אשר תתיר בארץ יהיה מתר בשמים:

ויהי אחרי הודו תלמידיו כי משיח ה׳ הוא, ויחל לבאר להם כי לא בא בתבל להיות מלך ולגאלם מתחת ממשלת רומא: אך תכלית בואו הוא לגאל כל יושבי חלד מאבדון נצח, ולהיות כפר בעד חטאותם: ולהפיק רצון מאלהי המשפט, שנא כל אשמה וזדון, בתתו את נפשו פדיון בעד יצוריו אשר מרדו בו: ולמלא כל אלה יעלה ירושלימה, מקום שטני נפשו להתענות הרבה מכהן הגדול וזקני העם: גם יערה למות נפשו, ויתלה על העץ, אך על אויביו יתגבר וינתק מוסרות מות, ובריחי שאול יגדע, ויקום מקברו ביום השלישי: אהה מה נבוכה הוחלת תלמידיו למשול עמו בעם ישרון לארץ נפלה תקותם: ויקחהו פטרום לבדו, ויאמר אליו, בי אדני, למה תדבר כדברים האלה באזני תלמידיך: הלא אך תכאיב לבבם בהסגירך למות חייך, ותקות ישראל תאבד נצח, חללה לך מדבר זאת: ויען ישוע, הוי תלמידים עורים, חסרי האמונה ומשוללים מדעת חפץ אלהי הרחמים והחסד: את טוב הארץ תבקשו, ולהזות בנעם ה׳ תמאסו: אך בזאת יכפר עון יעקב, בשומי אשם נפשי: ואך השטן הבליעל, אויב אל עליון, ושונא לבני האדם, יבקש להפיר עצת שדי, ולמנעני מעשות רצון אבי:

ויגשו התלמידים אל ישוע, וישאלוהו לאמר: כאשר שלחתנו לבשר מלכות השמים, עשינו בשמך אותות רבות: רפאנו חולים, גרשנו רוחות רעות, וכל אשר שאלנו בשמך מה׳ אלהינו, נתן לנו: ועתה למה נעדר ממנו מתת האלהים לרפא את הנער המובא אלינו לעת כזאת: ויאמר אליהם ישוע, כאשר הלכתם ממני בראשונה, אמונתכם היתה חזקה ונכונה: ואם תהיה לכם אמונה אף כזרע החרדל, ותאמרו לחר הזה „העקר״, ותעקר: אבל כעת רפתה אמונתכם, ולא תוכלו עשות מאומה: והרוח אשר היתה בנער הזה, חזק הוא, ולא יצא כי אם בצום ותחנונים:

ויבא ישוע ותלמידיו לכפר נחום, ויגשו נגשי הבקע אל פטרוס ויאמרו אליו: הלא ישלם מורכם הבקע הקצוב לכל איש ישראל: כי מדי שנה בשנה יתן כל איש ישראל בקע לגלגלת, וכל אשר ימאן לשלם, כנכרי יחשב: ויבא פטרוס אל ישוע ויגד לו את־דברי הנגש: ויאמר ישוע, הנה מלכי הארץ יקחו מכס ומס מן הנכרים ואת־בניהם ישלחו חפשי: אך למען לא תהיה למו פתחון פה, לך אל הים והשלך חכה, ואת הדג אשר תצוד, פתח פיו ותמצא בו אסתורא, אתו תקח ותתנהו בעדי ובעדך: ותהי מריבה בין תלמידי ישוע, מי הוא זה יהיה הגדול במלכות השמים: ויוכיחם ישוע על גאות לבם, כי גם לצדיק תרע הגאוה: ויקח ילד ויעמידהו בתוכם ויאמר להם: אם לא תשפילו גאות לבבכם, ותשובו ותהיו כילדים, בוא לא תבואו אל מלכות השמים: לכן מי אשר ישפיל את נפשו כילד הזה, הוא יהיה הגדול במלכות השמים: והמקבל ילד כזה, אתי הוא מקבל: והמכשיל אחד מן הקטנים המאמינים בי, טוב לו לתלות פלח רכב על צוארו ולהטבע במצולת ים:

יחרפו את בירת ישראל לאמר „עם עקש ופתלתל הוא, וכעצמות היבשות לא תחיינה עוד: מאס ה׳ את עמו, יען את־משיחו מאסו....“ עוד ישובו, עוד היו יהיו, וזרע ברך יקראו: ואלידהו יודה כי יוחנן המטבל לקח ברוחו פי שנים: ועתה בא הקץ לכל־חטאת, והאלהים יכפר את־אדמתו ועמו: ותעבר המראה ואיננה, אולם התלמידים עודם משתוממים: ויאמר שמעון, אדני, מה־טוב ומה־נעים לשבת פה יחד: אם יש את נפשך, נעשה פה שלש סכות, לך ולמשה ולאליהו: עודנו מדבר, וענן בהיר סכך עליהם ומתוך הענן קול קורא זה בני ידידי, בו רצתה נפשי, אליו תשמעון: ויחרדו שלשה התלמידים ,ויפלו על פניהם ארצה: ויגש ישוע אליהם ויגע בם ויאמר, אני הוא, אל תיראו: וישאו את עיניהם ויראו כי אין איש זולת ישוע לבדו: ויצו אתם, לבלתי הגיד את־המראה אשר ראו, עד אחרי קומו מן המתים: וישאלוהו תלמידיו על אודות אליהו, אם יבוא לפני המשיח: ויען ישוע, אכן כבר בא אליהו, ועשו בו כרצונם, וגם את המשיח יענו וימיתוהו: ויבינו התלמידים כי דבר על יוחנן המטבל אשר היה לפניו ברוח וגבורת אליהו:

וירד ישוע ושלשה תלמידיו מן ההר אל העם, וישתוממו על הוד מראהו, כי קרן עור פניו: וישמע ישוע את העם מתוכחים, וישאל על דבר התלונה: ויען איש אחד, אנא אדני, בני זה מכה ירח הוא, לפעמים יפול אל האש, ולפעמים אל המים, ורפאות תעלה למחלתו אין: ואביאהו אל תלמידיך, ולא יכלו לרפא אתו גם המה: וידע ישוע כי לא יכלו לרפא בעבור חסר אמונתם: ויאמר, הוי דור תהפוכות, עד מתי אהיה עמכם טרם תאמינו, ועד מתי אשא טרחכם: הביאו את־הנער הנה, ויגער ברוח, ויצא מן הנער, וירפא בשעה ההיא:

אל החג: ובעברם דרך שמרון, וילכו אחרים מתלמידיו לפניו, להכין מקום ללון: ולא קבלו אתם השמרונים, יען הלכו לעבוד את ה׳ בהר ציון: ויאמרו יעקוב ויוחנן בני זבדיה אל ישוע, הנה אליהו קרא לאש מן השמים, ותאכל שר החמשים והמשיו, על בזותם נביא ה׳: ועתה בזו לך יושבי שמרון, אשרי נודע למו מקדם כי נביא אתה, צוה והוריד אש מן השמים להשחיתם: ויען ישוע, הנה רוח החסד והאהבה אין בקרבכם: האם לא ידעתם, כי לא בא בן־האדם לאבד, כי אם להושיע: ובלכתם הלאה, והנה עשרה מצרעים עומדים על יד הדרך: וכראות המצרעים את ישוע עובר עליהם, וישאו את־קולם ויתחננו: „אנא ישוע אדוננו חננו“: ויאמר להם ישוע, לכו והראו אל הכהן, כי טרם תבואו שמה תטהרו מצרעתכם: ויהי בלכתם ויטהרו, וישב אחד מהם אל ישוע ויפל לרגליו, ויודה על רב חסדו, — והאיש הזה היה שמרוני: ויאמר ישוע, הלא נטהרו עשרה, ואיה התשעה, האם לא נמצאו בבית ישראל אנשים להודות לשם ה׳ בלתי הנכרי הזה לבדו? וכאשר ידע ישוע, כי רבים מבני הנכר יושעו, ובעבור זאת תקד קנאת עם ישראל, וישא משלו ויאמר:

1.

איש היה בארץ הקדם בימי קדמונים,
אשר חננו האל הטוב בנחלת שני בנים:
וזולתם עוד ברכו בעשר ונכסים לרב,
עד כי לא נחסר להאיש ההוא מאומה מכל טוב:

2.

ויגדלו הנערים ויבאו בשנים
וימצא בן־הראשון, איש שמר אמונים
אולם הבן הקטן לא שמע בקול גערה,
וירדף מהאותיו כמוץ מסערה:

וישא ישוע משלו ויאמר:

1

שנים עלו למקדש להפיל תחינתם,
שונים היו במעשם, ושונים בתפלתם,
אחד פרוש היה, ויערך תפלתו
בגאוה וגאון לבב, וככה הטיף מלתו:

2

„אודך אלי! כי לא כרשעים הייתי,
„עושקים, נאפים, או כמכס זה הייתי,
„ועוד כי גם צמתי בכל שבוע פעמים,
„ועשׂרתי כל אשר נתן לי משמים":

3

השני מוכס היה, מרחוק עמד,
גם לא הואיל לשאת עיניו השמים,
אך הכה על לבו בענוה פעמים.
ויאמר „כפר לחטא אל הנחמר": (*

4

ואם תחפץ להבין את־דבר זאת חידתי
נטה נא אזניך ושמע את־מליצתי,
אשר ירום ויגבה נפשו הוא ישפל,
אבל ירום וְיִגְבַּה אנוש לבו נשפל: (**

ויהי כאשר קרב חג הסכות, ויאמרו אחי ישוע אליו: הנה בחג הפסח העבר לא עלית ירושלימה מפחד הפרושים שנאיך: אך אם תעמוד פה גם בחג הבא, איך תצפה כי יאמינו בך גם העם, גם תלמידיך: כי אין איש עושה דבר בסתר, ומבקש כי יאמינו בו בגלוי: לכן עבר מזה ועלה ירושלים, למען יראו הכל את המפתים אשר תעשה: אולם גם אחיו לא האמינו בו, ולכן דברו ככה: ויען אתם ישוע למה תריבו עמדי ותדמיוני אליכם: אתם בני ארץ הזאת אתם ועתכם תמיד נכונה: תוכלו לעלות היום או מחר ואין איש לנגדיכם, כי אנשי הארץ לא ישנאוכם: אבל אתי ישנאו, כי אעיד על מעשיהם הרעים, עלו אתם בחג ואני בעת רצון אעלה: עתותי ביד ה' המה ואך את רצון אבי שבשמים אעשה, ולא מלאה עתי עד כה: ויהי כאשר עלו אחיו, ויעל גם הוא ותלמידיו ירושלימה

* השיר הזה מיוסד על משקל שנים עשר תנועות בכל שורה, ושוא מרכב לא ימנה.

** המליצה הזאת מיוסדת על משקל יתד ושתי תנועות, יתד ושתי תנועות, ויתד וארבע תנועות בדלת ובסוגר.

9.

ויאמר בלבו „שכירי אבי ישבעו טוב,
„ואני בנו פה ככלב ברעב אמותה:
„הוי! את זדון הביאתני עד שערי מותה,
„אקומה ואלכה לאבי ואמרה אליו: אשוב:

10.

„אבי, חטאתי לשמים ולפניך!
„והן עתה קטנתי מהקרא עוד בנך,
„שא נא פשעי, ועשה עמי כאחד שביריך.
„אויה לי, כי מקדם מריתי דבריך":

11.

ויקם וילך, ויבוא בית אביהו.
וכראותו אביו עודנו מרחוק יבוא,
והבער אש אהבתו ולא עצר מלבוא,
רץ ויפל על צואריו וישקהו:

12.

וכראות הבן אהבת אביו כי מאוד גדלה,
אכלו לבת הבושה, ויען ביללה:
„אבי, חטאתי לשמים ולפניך!
„והן עתה קטנתי מהקרא עוד בנך":

13.

וינחמהו אביו ויאמר גם אל עבדיו:
„הביאו מחלצה טובה והלבישו אתו,
ותנו טבעת על ידו ונעלים לרגליו
„וזבחו עגל המרבק, ונשישה אודותו":

14.

„כי זה בני מת היה, ויחי לחיי נצח,
„אובד היה, וימצא בדרך עקלתון.
„נגילה יחד, ובשירה נפצחה פצח.
„ונבלה היום הזה אך בשמחה ובששון":

3.

ויתאוה לנסע אלי ארץ מרחקים,
ויאמר אל אביו „תנה לי חלק גורלי,
„אשר אחרי מותך בשיבה יפל למנת חבלי.
„כי למה נהיה עד בוא יום מותך מחכים"?

4.

כמדקרות חרב חדרי לב אביו ירדו
דברי בנו הקטן אשר מנחלתו יבקש,
יען כבנים סודרים אשר באביהם מרדו
בשפת זדון מנת חלקו ממנו הוא מבקש:

5.

אבל למען בל יחשב בנו כי יאבה נחלתו,
לקח את־רוב עשרו ויחלקהו לשנים,
ויתן לבנו הצעיר את־מנת חבלתו,
ויקחהו בנו וילך דרך מיבו:

6.

כבאו לארץ אחרת אשר עיניו לא ראוה,
ויפזר שמה את־רכושו בדרך הזוללים,
ישמח וישיש תמיד לקול עוגבים והלילים,
עד אזל הכסף והכים ריק עזבוה:

7.

גם בארץ ההיא רעב גדול החלה,
ויצר לו מאוד מפני זלעפות הרעב,
יען כמקדם למלאות בטנו באכל תאב,
אבל הה! אין מרחם על נפש הזוללה:

8.

לעבד התמכר למען יוכל שבר רעבנו,
וישלחהו ארנו לרעות את החזירים,
אבל גם שמה אחזוהו חבלי רעב וצירים,
ויבך בכי גדול, וינחם על עונו:

ואני אמר לכם, כי תהיה רצון לפני האלהים, גם אם בן־נכר ישוב מחטאיו: כי גדר המבדלת בין עם ישראל ובין הגוים, נהרסה: וכל יצורי אל שוים לפני אב הרחמים כישראלי כיוני: ורבים מעמי הארץ יבאו לעבד את־ה׳ בסוד קרושים: ויעזב ישוע את ארץ הגליל, ויעל עם תלמידיו ירושלימה לחג את חג הסכות: ולא יסף עוד לבוא בארץ הגליל, ויהי בירושלים עד יום מותו:

ויהי ברביעי לחג הסכות, ויעל ישוע אל ההיכל, וילמד את העם: ויתמהו כל שמעיו ויאמרו: „מאין הלקח הזה, ואנה למד לדבר ככה“? ויען ישוע ויאמר, לקחי לא שלי היא, כי־אם של שולחי, ולמה תשנאוני ותבקשו להרגני? ויאמרו היהודים, ומי הוא המבקש להרגך! ויען ישוע, הלא ידעתם כי כאשר רפאתי החולה בבית־חסדא, וילנו עלי הפרושים, כי נרפא ביום השבת: וגם כל העם חשבוני לעבור את מצות ה׳: עתה שימו נא לבבכם אל תורת משה עבד ה׳, אשר צותה למול ביום השבת, ולמה לא ירפא בו איש? ולא ענו אתו דבר, אך אמרו, „המשיח לא נודע מאין יבוא, ואת זה ידענו, כי מנצרת הוא“: גם לא יאמינו בו שרי העם וחכמיו, ובכל־זאת כמו בשלטון ידבר, וכל אמרותיו צרופים: האם באמת משיח אלהי יעקב הוא: ויהי כאשר שמעו הפרושים את־דברי העם, וישלחו אל כהן הגדול ויבקשו ממנו לשלח אנשי הצבא לתפש את ישוע ולתתו במשמר: וימלט ישוע מידם: וביום השמיני בחג נסך המים ויבא ישוע אל ההיכל, ויעמוד במקום גבה ויקרא: הנה באתם הנה להסך מים, לבעבור יבוא גשם על הארץ: ואני אמר לכם, הוי כל צמא, בואו אלי ושתו: והמאמין בי, הוא בעצמו יהיה מקור מים חיים, ומרוחו יאצל להחיות ולהקדיש: ותהי מהומה בין העם, רבים אמרו, אמנם נביא היא: אחרים אמרו, זה הוא המשיח, ואחרים אמרו, המן הגליל

15.

בהיותם יחד שמחים ובקול רנה חוגגים,
בא הבן הגדול מעבודת שדהו,
וישמע קול התרועה וכנרות המנגנים,
שאל נער אחד דבר החג להודיעהו:

16.

ולא אחר הנער ספר סבת הדבר,
כי למען אחיו הצעיר ההמון ירונו,
ותמלא לבו מקנאה וחמת גבר,
ועל פניו ענן העצב והתוגה ישכנו:

17.

ובצאת אביו החוצה והתחנן כי יבוא,
ענהו בזעף: „איך אוכל לשמחתכם לבוא,
„ואנכי בוא אליה מכם לא נקראתי,
„וכי למעני תעשה בכה מאז לא ראיתי״:

18.

„הנה זה שנים רבות בטוב עבדתיך,
„את מצותיך שמרתי ולא הוגעתיך,
„ובגדי, לא חננתני לזבוח זבח,
„ולבנך הסורר תתה עגל לטבח״:

19.

ויענהו האב „בני התשכח שכוח,
„כי אתה אצלי כעץ במקומו פרוח,
„וזה בני היה מת ואבד בלי אמץ וכח,
„לכן נאוה לנו עתה לשיש ולשמח״: *)

20.

צבא שחק שמחים על תשובת הגבר,
אשר שב אל אדני לפני בא לקבר,
בגילה מאשר ראו באושר כל ימיו
אנוש חיה, ולא נפל ברשע מימיו: †)

---

* השיר הזה מיוסד על משקל שלשה עשר תנועות בכל שורה, ושוא מרכב לא ימנה. † המליצה הזאת מיוסדה על משקל יתד ושתי תנועות, יתד ושתי תנועות, ויתד וארבע תנועות בדלת וכן בסוגר: ושיר משבח יקרא:

ויהי כאשר הלך עם תלמידיו, וירא איש מבקש מתן, והוא נולד עור: וישאלו התלמידים את־ישוע לאמר: רבנו, מי הוא החטא אשר סבב העורון הזה, העור או יולדיו? ויען ישוע, לא הוא ולא יולדיו, אך נולד עור למען יתגלו בו כבוד אלהים המפליא לעשות: עודני עמכם, ויום בהיר בשחקים הוא, ועלי לפעל את־מעשי שלחי בעוד יום: וכי תבוא הלילה, לא יוכל איש לפעל בה: ובדברו כזאת, וירוק על הארץ, ויעש חמר, ויסך אתו על עיני העור ויאמר אליו לך רחץ בברכת שלוח, ותפקחנה עיניך: וילך וירחץ כדבר ישוע, ותפקחנה עיניו, וגם דעה ותבונה נתן לו אלהים, להבין את כל אשר ראה: ויאמרו שכניו ומיודעיו, הלא זה הוא העור, אשר ישב ובקש נדבות, ואיך נפקחו עיניו? ואחרים אמרו, איננו, אך זה הוא דמה לו, כי לא יוכל איש לפקוח עיני הנולד עור: והוא אמר, מה לכם כי תריבו? אני הוא אשר נולדתי עור ונפקחו עיני: וישאלוהו, ואיך נפקחו עיניך? ויען ישוע הנצרי סך חמר על עיני, ויאמר אלי, „לך ורחץ בברכת שלוח“, ואלך וארחץ ותפקחנה עיני: וישאלוהו עוד, „ואיה הוא„? ויאמר, לא ידעתי אנה הוא, ויביאוהו אל הסנהדרין: וכאשר שמעו הסנהדרין, בו נרפא העור ביום השבת, ויאמרו, חלל ישוע את השבת: ואחדים מהם אמרו, אחרי עשה ישוע פלא כזאת, בל יוכל להקרא מחלל שבת, ותהי ביניהם מחלקה: ויאמרו אל הנרפא, תן כבוד לה׳ אלהי ישראל, והגד נא לנו, מי הוא רפאך, כי ידענו את ישוע כי חוטא הוא: ויען הנרפא, אם איש חוטא הוא לא ידעתי, אך את־זאת אדע, כי עור הייתי, ועתה רואה אני: וישאלוהו עוד, ומה עשה לך ואיך פקח עיניך? ויען האיש, כבר הגדתי לכם אשר עשה ולא שמעתם אלי: למה תשאלוני עוד, התחפצו לסור אל משמעתו? ויענו הפרושים, הוי איש חוטא וכבד עון, אנחנו סרים למשמעת

יבוא המשיח: ואנשי הצבא אשר שלחו לתפשו, הודו כי דברי ישוע דברי אלהים חיים המה: וילעגו להם הפרושים, ויאמרו הגם אתם נדחתם? הלא אין גם אחד מן השרים או מן הפרושים אשר יאמין בו: ויאמר אליהם נקדמוס, איך תחרצו משפט על ישוע, טרם שמעתם וידעתם מעשהו? הנה תורת משה צותה לנו להגישו לאלהים ולשפטו משפט צדק: ויענו אתו הפרושים, הלא הדבר ככה, יען גם אתה מן הגליל: חקור וראה, כי לא יקום נביא מן הגליל: והמה בחפזם שכחו, כי יונה בן אמתי נביא־ה׳ מן הגליל היה: וכאשר נמלט ישוע מידי הפרושים, עזב את־העיר וילך להתפלל אל הר הזיתים מחוץ לעיר קדמה:

ויהי בבקר ויבוא ישוע עוד אל ההיכל ללמד את־העם: ויביאו הספרים והפרושים לפניו אשה מארשה אשר זנתה, וישאלו את־ישוע לאמר: מורה האשה הזאת נמצאה בזנוניה, ומשה צוה לנו לסקלה באבן, ועתה מה משפטך? ובאמת קשה היה לשפטה: אם כה יאמר „חיה תחיה“ אז תורת משה לנגדו, ואם יאמר „המת ימיתוה“, רבת העם יחרפוהו, וגם הרומים לא יתנו המת האשה על חטא כזה: וידע ישוע, כי רק לנסותו באו, וישח לארץ ויחל לכתב על רצפת ההיכל באצבעו, מבלי תת להם מענה: ויפצרו בו, ויקם ויבט סביבותיו ויאמר אליהם: „מי בכם חף מפשע, ונקי מחטא, ידה בה האבן הראשון לסקלה,“ וישח עוד לארץ ויכתב: ותכם פני המלשינים בושה, כי מדעם תרשיעם, ויחלו לצאת מאת פני ישוע אחד אחד: ותותר האשה לבדה, ויזקף ישוע וירא את האשה עומדה, ואין איש אתה, ויאמר אליה: „אשה, איה מלשיניך?“ ותאמר, „אין גם אחד, אדני“: ויאמר אליה ישוע, גם אני לא ארשיעך, לכי ואל תחטאי עוד: ואת העם אשר אתו למד דרך ה׳ כי חפץ חסד הוא ומרבה לסלוח לשבים:

ויהי בעשרים וחמשה לירח כסליו בימי החנוכה, ויתהלך ישוע באלם שלמה: ויסבו עליו כל עם ישראל, ויאמרו אליו, עד מתי לא תגיד לנו נכונה, אם אתה הוא המשיח, אמר לנו באר היטב: ויען ישוע, פעמים רבות אמרתי זאת, והמפתים אשר אעשה בשם אבי אלהי עולם גם המה מעידים עלי: ואם לא תאמינו בי, אין זאת כי אם לא מצאני אתם: כל אשר יתן לי אבי, לא תאבדנה, ואיש לא יחטוף אתהן מידי: אני והאב אחד אנחנו: וישאו היהודים אבנים לסקלו, על אשר אמר כי בן אלהים הוא: אולם רבים האמינו בו, בזכרם עדות יוחנן המטבל: וילך ישוע אל עבר הירדן, להנצל מיד שנאיו מבקשי נפשו:

ובהיותו שם, ויאמר אל תלמידיו, אלעזר מרענו מת, נקומה ונלכה אל בית־עניה אשר ביהודה: ויאמרו אליו תלמידיו, הלא אך מקרוב בקשו היהודים להרגך, וכעת תרצה ללך שמה: ויאמר ישוע, היום הוא עת הפעלה, וליום אך שתים עשר שעות, ובעוד יום אפעל: ויאמר תומא, נלכה נא עמו גם אנחנו, למען נמות אתו: ויבא ישוע ותלמידיו בית־עניה הקרובה לירושלים, כחמש עשר כברת ארץ: ורבים באו אל מרתה ומרים לנחמן על אלעזר אחיהן כי מת: וכשמע מרתה, כי בא ישוע, ותצא לקראתו, ומרים ישבת בבית, מבכה על אחיה: ותאמר מרתה אל ישוע, לו היית פה אדני, לא מת אחי, וגם עתה ידעתי כי כל אשר תחפץ תוכל: ויאמר אליה ישוע, מנעי קולך מבכי, ועיניך מן דמעה, כי עוד יקום אחיך: ותאמר מרתה, ידעתי כי יקום ביום תחית המתים: ויאמר ישוע, אנכי התקומה והחיים, והמאמין בי, אף כי ימות חיו יהיה חיי נצח, התאמיני זאת? ותאמר אליו, כן אדני, אאמין כי אתה הוא בן האלהים והמשיח: ותלך ותקרא את מרים אחותה ותאמר, המורה בא וקורא לך: ותמהר לקום ותלך אל

משה עבד ה׳: כי ידענו את משה, וכי תורת אמת היתה בפיהו, אבל את ישוע לא ידענו מאין הוא: ויאמר האיש, דבר פלא הוא כי לא תדעוהו, והוא פקח את עיני: אבל זאת נדע כלנו, כי לא ישמע אלהים לחטאים כי אם לישרי לב, ואת רצון יראיו יעשה: מי שמע כזאת או מי ראה כאלה, לפקח עיני הנולד עור: ואם לא היה ה׳ את ישוע, לא יוכל לעשות דבר, ויענו הפרושים, הן בעון הוללת כלך, ותחפץ ללמדנו? הבדל מתוך עם ישרון, ולא יהיה לך עוד חלק ונחלה בבית ישראל, ויגרשו אתו החוצה: ויהי כבוא ישוע ותלמידיו מהר הזתים, וירא את האיש בא מאת הסנהדרין, וישאלהו, התאמין בבן האלהים? ויאמר האיש, ומי הוא זה למען אאמין בו? ויאמר ישוע, אני הוא המדבר אליך: וישתחוה לו האיש ויאמר: אני מאמין, אדני, רק חזק נא אמונתי:

ויהי בהיות ישוע מלמד בהיכל, ויגש אליו אחד מן הספרים וישאלהו, איזה המצוה העולה על כלנה? ויען אתו ישוע, הלא הן אהבת האלהים ואהבת הרע: וישאלהו הספר, ומי הוא זה אשר בשם רע יקרא? וישא ישוע משלו ויאמר: „איש אחד ירד מירושלים לירחו, ויפל בידי שודדים: ויפשיטו את בגדיו, ויבזו את כל אשר לו, ויכוהו ויפצעוהו וילכו: והנה כהן עבר בדרך ההוא, וכאשר ראה את השדוד, ויט מן הדרך ויעבר מעליו: גם איש לוי במצאו משלך כדרך, נטה מעליו ויעזבהו: והנה שמרוני אחד אשר נסע בדרך ההוא בביאו שמה, נכמרו רחמיו: ויט אליו, ויחבש את פצעיו ויצק עליהם שמן ויין, וירכיבהו על בהמתו, ויביאהו המלון: וממחרת בצאתו לדרכו, אמר לבעל המלון, הא לך כסף בעד צרכי החלה, וכל מחסרו עלי בשובי הנה: ועתה את מי מאלה השלשה תחשב לרע לאשר נפל בידי השדדים: ויען הספר, את זה אשר עשה עמו חסד: ויאמר ישוע כן דברת:

הכהן הגדול — ושמו כיפה, — ויאמר צר לי מאד עליכם ראשי העם ומנהיגיו, כי אינכם ידעים דבר: הלא טוב אשר ימות איש אחד בעד העם, ולא יאבדו כלם: הן המצא ימצאו עדי שקר להעיד כי ברך ישוע אלהים ומת: והוא גם הוא נתן חרב בידינו, באמרו בקהל עם, כי בן אלהים הוא: ולמה תפחדו מהאיש הזה, אשר כל רעיו ומידעיו אך עניי ארץ המה: ויחלטו הסנהדרין להמירת את ישוע, ויתנו דת כי כל איש אשר ידע מקום תהנות ישוע, יבא ויגיד: למען הביאהו למשפט ולמען הציל את העם מקנאת הרומים: וכשמוע ישוע דת הנתן, ויעזב את העיר וילך אל עיר אפרים וישב שם עד אשר קרבו ימי חג הפסח: ובהיותו שם למד את העם דרך ה׳, ולפעמים הוכיח את הפרושים והצדוקים על זדון לבם: וכאשר שאלו ממנו תמיד לתת אותות למען יאמינו דברו אף כי כל דבריו מיוסדים היו על תורת משה והנביאים, הוכיחם בשבט פיו:

וישא משלו ויאמר:

1.

אמון עלי תולע, בוץ וארגמן לבושו,
מתעדן בנעם בצחצחות משביע נפשו,
חיה מכיהו כל ימיו בחברת רשעים,
ולאלעזר המכה בחברות ופצעים,
אין כל, ערום ועריה ומענה וריקה נפשו:

2.

לפתח בית מכיהו שכב אלעזר,
אך לשבר רעבונו ומפתותים להעזר:
ויבואו הכלבים וילקקו את פצעיו,
וישפך לא שיחו, הנקי מפשעיו,
אבל ההו! רחקו ממנו הושיה ועזר:

ישוע ותפל לרגליו, ותאמר, לו היית פה לא מת אחי: וכראות ישוע את מרים וכל אשר אתה בוכים, לא יוכל להתאפק, ויבך גם הוא: ויאמר, אנה שמתם את אלעזר, ויאמרו בוא וראה: ורבים מן העם אשר ראו את ישוע בכה, אמרו, ראו מה נפלאתה אהבתו לו: אך לשוא ילך אל הקבר כי זה ארבעה ימים מאז מת, ולא יוכל החייהו: ומהם אמרו, הוא אשר פקח עיני הנולד עור, גם את המת יחיה: ויאנח ישוע ויבא אל הקבר ויאמר, הסירו את האבן מעל פי הקבר: ותאמר מרתה, בי אדני, למה יפתח הקבר, וזה יום רביעי למיתתו, וכבר נבאש הגוף: ויאמר ישוע, הלא אמרתי לך אם תאמיני תראה כבוד אלהים המפליא לעשות, ותדם: ויסירו את האבן מעל פי הקבר, וישא ישוע את עיניו השמימה ויאמר: אנא אבי שמעני, ואודך כי שמעתני, ובכל עת תשמעני, ואין לי להתחנן כי תשמעני: אבל בעבור העם העמדים עלי דברתי כן, למען ידעו כי אתה שלחתני: ויקרא ישוע ויאמר, „אלעזר צא החוצה“, ויצא המת מן הקבר עודנו אסור בתכריכין, ופניו מכסים במטפחת: ויאמר ישוע לאשר סביבותיו, התירו אתו והניחו לו ללכת, וישב לעזר עם אחיותיו הביתה, ויודו לה׳: ורבים מאשר היו שם בראותם את אשר עשה ישוע, האמינו בו כי משיח ה׳ הוא: ואחרים מהם הלכו אל הפרושים ויגידו להם מעשה ישוע, וכי נטה לב העם אחריו רב מבראשונה: ויקהלו הסנהדרין להועץ יחדיו, ויאמר ראש הסנהדרין, הלא שמעתם מעשי ישוע כי נורא הוא: על רפואותיו נוכל להגיד כי מעשה שטן הם, אבל מפתח תחית המתים לא נתנה ביד שטן: ואם נחריש גם עתה, יטה את לב כל העם אחריו, וישימוהו עליהם למלך: ואז תבוא מלכות רומא ותאבד זכרנו מתחת השמים בקנאתם לממשלת מלכם: ועתה הבה עצה, נתחכמה מה נעשה לישוע הנצרי: ויקם

8.

ויען אברהם: „אם לא ישמעו לנביאיהם,
„לא יאמינו למת כי יקום ויעידיהם“: [*
דבר האל ותורתו שמע נא בן אדם,
ואז תשמע אשר יורה שפת איש המורה:
אבל אם מדבר שדי לאחור תסורה,
לריק תיגע שמר מוסר והורת בן אדם: [**

מי החיה את הנער לפני שער נאין או את אלעזר מבית עניה, ועוד תשאל אות: ירושלים! ירושלים! ההרגת את הנביאים והסקלת את השלוחים אליך: כמה פעמים רציתי לקבץ את בניך כתרנגלת המקבצת אפרחיה תחת כנפיה, ולא אביתם: הנה ביתכם ישאר לכם שמם, ואמנם אני אמר לכם כי לא תראוני עד כי תאמרו „ברוך הבא בשם ה׳“: ואת תלמידיו הסרים למשמעתו, הורה להתפלל בכל עת בלי פוגה בתתו להם המשל הזה:

ויהי בימי שפט השפטים פה בארצנו
שפט אחד רע מעללים היה בעירנו,
את האלהים לא ירא, וגם מהאנשים,
גם אלמנה אחת נגשה מנגשים
בעיר הזאת עם השפט הרע היתה
ולהשפט מנגשיה יום יום באתה:
השפט בפתן חרש יאטם אזניהו,
אך היא לא עזבה בדבריה הלאהו,
ברבות הימים והאלמנה לא נחה
הלאות השפט בצעקה ואנחה
ויאמר בלבו: „אשפט אתה מנגשיה,
„פן תבוא תמיד ותיגעני בדבריה“:
בלי פוגה תפלה תערוך לאל נורא,
ואז ממשפט גדול וארוך בל תירא:

*) השיר הזה בנוי על משקל שלשה עשר תנועות בכל שורה: **) המליצה בנויה על משקל יתד ושני תנועות, יתד ושני תנועות ויתד וארבעה תנועות כדלת וכן בסוגר:

3.

חמות האזין צעקתו ויקההו,
אולם לא למען רדת שחת המיתהו,
בחיק אברהם בא אחרי מותו להשתשע.
גם מכיהו העשיר מוסר פרע:
המות לקה, אבל לשחת הורידהו:

4.

ויהי העשיר מילדי תפתה מנגע,
ואת אלעזר ראה בחיק אברהם בלי פגע,
ויקרא: „אנא אבי אברהם חנני.
„ושלח את אלעזר לקרר במים לשוני.
„כי נשרף אני בלהב הזה בכל רגע„:

5.

ויען אברהם: „זכר בני, כי לקחת
„כל טובתיך בחייך, ובגילה שמחת,
„ולאלעזר שמה כל ימיו ברע עברו,
„לכן משפטיכם ביושר מאל נגזרו,
„הוא אצלי ואתה לאשר מקדם ארחת":

6.

„ועוד תהום רבה המשם בינך ובינינו,
„הנה הוא יעצרך מבוא מאתך אלינו,
„לכן אבי אברהם מאתך אשאלה,
„כי תשלח את אלעזר לארץ השפלה,
„להעיד בחמשה אחי אשר ביחד זדינו":

7.

„יש להם תורת משה והנביאים להורתם"
יענה אברהם, „למו בל ישימו לבותם"
יבכה מכיהו, „אולם אם יבוא אליהם
אחד מן המתים להעיד ברע מעשיהם,
„אז ישובו ויסורו מדרך הטאותם":

השקמה, ויאמר אליו, רד ומהר ללכת הביתה כי היום אכל עמך בצהרים: וימהר זכי לרדרת, וילך לביתו, וכבא ישוע ויקבלהו בשמחה, וישבו לאכל לחם: וילונו עליו הפרושים לאמר, אם נביא ואיש קדוש הוא, למה יסעד לחם בבית חוטא: וכשמע זכי את תלונתם אשר הם מלינים, ויקם ויאמר אל ישוע: הנני נתן את חצי רכושי לעניים, ואם עשקתי מאומה, ארבעתים אשיב: ויסב ישוע אל הנצבים עליו, ויאמר למה תמאסו את האיש הזה: הלא גם הוא בן־אברהם, והיום היתה תשועה לבית הזה: וידוע תדעו, כי בן האדם בא לבקש ולהושיע את האבד, והאלהים יבקש את הנרדף מחטאיו, למען הצדיקו:

וביום הששי לפני חג הפסח, בא ישוע אל בית שמעון הנטהר מצרעתו: ויעש שמעון משתה, ויקרא גם לאלעזר ולאחיותיו מרתה ומרים אל הלחם: ויהי בהסבם, ותקח מרים מרקחת נרד יקר מאד, ותצק על ראש ישוע ועל רגליו: ותנגב את רגליו בשערותיה, ותמלא הבית מריח המרקחת: ויאמר יהודה איש־קריות, למה לא תמכר המרקחת בשלש מאות כסף, ותנתן הכסף לעניים: אך דאגתו לא היתה לעניים, רק למען תבוא הכסף בצררו ויקחם לעצמו: ויאמר ישוע למה תעצבו אתה, כי ליום קברתי משחתני: העניים ימצאו אתכם תמיד, אבל לא אני: אמנם אני אמר לכם, כי בכל מקום אשר תקרא בשורת מלכות השמים, יספר גם אשר עשתה היא לזכרונה:

ויהי ממחרת וישלח ישוע שנים מתלמידיו אל כפר בית־פגי אשר מימין להר הזיתים, ויאמר אליהם: כבואכם שמה המצאו אתון אשר לא רכב עליה איש ובן אתונו, התירו אתה והביאו אלי: ואם יאמר איכם, למה תעשו זאת, ואמרתם „האדון נצרך לו" וישלחהו הנה: וילכו וימצאו את העיר אסור מחוץ

ויקרב חג הפסח, וישם ישוע פניו לעלות לירושלים: ויאמר
אל שנים עשר תלמידיו, הנה אנחנו עולים ירושלימה, וימלאו כל
הדברים הנאמרים על פי הנביאים על אודות המשיח: כי יסגירו
בני ישראל את משיח ה׳ אל הרומים, ויתעללו בו, וירקו בפניו
ויכוהו בשוטים, ויתלוהו על העץ: וביום השלשי יקום מקברו,
לחיות חיי עד, ויעל וישב לימין אביו על כסא כבודו: ולא הבינוהו,
רק בשמעם דברו ממלכות השמים, שאלו יעקב ויחנן לשבת אתו,
אחד לימינו ואחד לשמאלו: ויאמר ישוע הגם תוכלו לשתות את
הכוס אשר אשתה, או להטבל בטבילה אשר אטבל בה? ויאמרו,
נוכל, ויאמר ישוע, שתה תשתו, והטבלו בטבילה כמוני: אך שבת
לימיני ולשמאלי מתת אל עליון הוא, לאשר לו יאתה: וארתם
עשרה תלמידי בל רתרגזו על בקשרתם, כי לא כמשלי הגוים יהיו
המשלים בקרביכם: משלי הגוים ישתררו, אבל משליכם ישרתו
אתכם: גם אני לא באתי למען ישרתוני, כי אם לשרת ולתת את
נפשי כפר בעד אשמת התבל: ויבאו אל יריחו, ובצאתם העירה
וישמע בר־טימי העור כי ישוע עובר לפניו, ויצעק: „ישוע בן
דוד חנני“: והעם ההלכים ארת ישוע גערו בו לחשות, אך הוא
הוסיף לצעק ביתר עוז „חנני בן דוד חנני“: ויקראהו ישוע לבוא
אליו, ובחפזו ללכת ויעזב בגדו וירץ אל ישוע: ויאמר ישוע מה
בקשתך, ויען בר־טימי, אדני, אשר תפקחנה עיני, ואאמין כי תוכל
למלאורת בקשרתי: ויאמר ישוע, „לך, אמונתך הושיע לך“
ותפקחנה עיניו כרגע: ולא עזב את ישוע, אך הלך אחריו בהלל
ותודה לאל השמים על החסד אשר עשה משיחו: וכשמע זכי, הוא
ראש המכסים אשר ביריחו, כי בא ישוע עד הנה, ויבקש לראותו:
ובהיותו איש שפל קומה, וירץ ויעל על השקמה למען יראה אותו
מדי יעבור שם: וכבא ישוע אל המקום ההוא, וירא את זכי על

יקרא לכל־העמים ‘ ואתם עשיתם אתו למערת פריצים“:
והפרושים וראשי הכהנים בראותם את מעשי ישוע, ובשמעם את
דברו בקשו לאבדו: אך יראו את העם ואנשי הגליל, כי כלם
חשבוהו לנביא ה׳, חרופא לכל תחלאותם, ורע לדכא ושפל רוח:
ובערב יצא ישוע מחוץ לעיר, למען היות לבדו מתנפל לפני אבי
הרחמים: ויהי בבקר בשובם העירה, ויראו התלמידים את התאנה
אשר אררה ישוע, והנה יבשה ונבלו עליה: ויאמר פטרוס, רבי
הנה יבשה התאנה אשר אררת: ויאמר ישוע ולמה תתמהו על
הדבר הזה, האמונה בא שדי תעשה כל דבר: אם האמין תאמינו
באמונה שלמה, ותאמרו להר הזה „הנשא ונפל אל הים“ היו
תהיה: וכל אשר תשאלו בתפלה, האמינו שתקבלו וימלאו
משאלותיכם: אך טרם תערכו תפלותיכם סלה תסלחו לכל איש,
למען יסלח גם האלהים את חטאתיכם: כי אם לא תסלחו אתם
לשנאיכם, איך יסלח לכם אלהים את אשמותיכם: ויהי ביום
השלישי ויבא ישוע אל ההיכל ללמד כפעם בפעם: ויקהלו ראשי
הכהנים הסופרים והזקנים, וישאלוהו בשלטון מי יעשה כל אלה:
כי לא יכלו לעשות לו מאומה מפני ההמון אשר סבוהו: ויען ישוע
ויאמר אליהם, הגידו נא לי גם אתם, בשלטון מי טבל יוהנן את
כל אשר באו אליו: ולא יכלו לענות אתו, כי אם יאמרו טבילתו
על פי ה׳ היתה, שאול ישאל ולמה לא האמנתם בו: ואם כה
יאמרו טבילתו היתה אך מעשה אנוש והתהבלותיו, כל העם יסקלום
כי בטחו בו לנביא ה׳: ויענו „לא ידענו“, ויאמר ישוע ולמה
אגיד לכם בשלטון מי אעשה כל הנפלאות המעידים עלי: אולם
ידעתי כי הרוג תהרגוני, לכן שמעו נא המשל הזה:

כרם היה לאיש בקרן בן שמן, ויטעהו שורק ויתנהו אל
עבדיו וילך לדרכו: וכאשר באו ימי הבציר וישלח אחד ממשרתיו

לכפר על פתח עניים, ויתירו אתו ויביאוהו אל ישוע: וישימו עליו את בגדיהם, וישב עליו ישוע: ורבים פרשו את אדרתם על הדרך, ואחרים כרתו כפות תמרים ויציעום: וההלכים לפניו ולאחריו צעקו לאמר „הושענא, ברוך הבא בשם ה׳ וברוכה מלכות דוד מלכנו הבאה בשם ה׳, הושענא במרומים“: ורבים מהבאים לחג את חג הפסח, יצאו לקראתו בכפות תמרים, להוליכהו העירה בשמחה: ויבא ישוע אל הר הזיתים אשר מנגד לירושלים וישא את קולו ויבך ויאמר: מי יתן ותדעי כיום הזה את אשר יבוא לך, ועתה נסתר מעיניך: כי הנה ימים באים, ושפכו איביך עליך סוללה, והקיפוך וצרו עליך מסביב: והשפילוך עד עפר ואת בניך יהרגו בקרבך, ולא ישאירו בך אבן על אבן: תחת אשר לא ידעת את עת פקדתך אשר פקד אתך עתה בישועת משיחו: ויעזב ישוע את העיר מחוץ לשער ההיכל, ויבא אל ההיכל, ויקבצו אליו העם מסביב: והילדים אשר בתוכם צעקו „הושענא לבן דוד משיחנו“! וירע הדבר בעיני הפרושים, ויאמרו אל ישוע התשמע צעקתם? ויאמר ישוע, שמעתי, ואם יחרישו המה, האבנים יזעקו: וכי לא ידעתם דברי דוד איש האלהים: „מפי עוללים וינקים יסדת עז למען צורריך“:

ויהי לפנות ערב ויצא אל בית עניה עם שנים העשר וילן שם: ובצאתם בבקר ללכת ירושלימה, וירעב ישוע, וירא תאנה מרחק, ויגש לראות הימצאו בה תאנים: ובאשר לא היתה עת הבציר, לא מצא בה כי אם עלים: ויאמר אל התאנה, „לא יאכל ממך עוד פרי לעולם“ וילכו לדרכם ירושלימה: ובבא ישוע אל ההיכל, ויחל לגרש את המכרים והקונים שם: ויהפך את שלחנות מחליפי הכסף ומושבות מכרי היונים, ולא נתן להעביר כלי בהיכל: ויקרא אל העם המשתאים על מעשיו „הלא כתוב „כי ביתי בית־תפלה

את אשר לו: ולא יכלו לצוד את ישוע בנכליהם אשר יזמו לפני העם, ויחשו: ויהי כאשר ראו הצדוקים, כי הפר עצת הפרושים ויגשו המה ללכדו באמרי פיהם, ויאמרו: הלא תלמד תחיית המתים, הגידה נא לנו פתרון הדבר הזה: משה צוה לנו בתורתו כי ימות איש וזרע אין לו, ויבם אחיו את אשת המת, להקים זרע לאחיו: ויהי איש אחד אשר היה לו ששה אחים, וימת בלא זרע, ויקחה אחיו, וימת גם הוא בלא זרע: ויבמה השלישי, וכן כלם עד תם כל הששה, וגם הששי מת בלא זרע, ואחרי כן מתה גם האשה: ועתה אם יהיה תקומת המתים כדבריך, למי מששה האחים תהיה האשה הזאת לאשה? ובתורת משה איש האלהים לא נמצא דבר על דבר תקומת המתים אשר שבו והיו לאין: ויען ישוע, הסכלתם לשאול, כי בני עולם הבא אשר יקומו, לא בני־תמותה המה: אך יהיו כמלאכי אלהים, ולא ישאו נשים להוליד בנים ובלע ה׳ המות לנצח: ועל אמרכם כי לא ימצא תקומת המתים בתורת משה, כזב תדברו: הנה בסנה אמר ה׳ למשה „אנכי אלהי אביך, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב“: ואם האבות לאין ולא יקומו, איך יקרא „ה׳ אלהיהם“, כי הוא ייחד שמו עם החיים ולא עם המתים: והאבות עוד נפשותם חיים וקימים, ועוד יקיצו להיי עד ונצח: והסופרים בשמעם מענה ישוע אשר השיב לצדוקים, אמרו, „מורה, היטב דברת“, ולא מלאה עוד לבם לשאול אתו דבר: ויוכיח את הפרושים ואת הספרים בשבט פיו כי יחפצו ללבש אדרת ולהאריך תפילתם לעיני כל ראיהם: ויבקשו מושב הראש בבית הכנסת ואת המטות הראשנות בבית המשתה, ולהקרא בשם רבי אבי ומורי:

וכאשר ראו ראשי הכהנים, הספרים והפרושים כי גבר עליהם ישוע בדבריו, וכי גלה קלונם בקהל עם: ויקהלו את הסנהדרין

להביא לו מפרי הכרם, ויקחו שמרי הכרם את המשרת ויכוהו וישלחוהו ריקם: ויוסף האיש שלח עוד שני ושלישי, ויעשו השמרים גם בם כאשר עשו לראשון, כי הכום ופצעוהם והשליכום החוצה: ויאמר ארון הכרם, אשלח את־בני ידידי, אולי יכבדו אתו וישמעו בקולו: אבל כראות השמרים את הבן, ויאמרו א״ש אל רעהו, „הנה היורש הלזה בא: לכו ונהרגהו, ולנו תהיה ירושת הכרם‟: ויקחוהו וישליכוהו אל מחוץ לכרם ויהרגוהו: ועתה מה יעשה ארון הכרם לשמרי הכרם: הלא יבוא ויאבדם ויתן את כרמו לשמרים טובים ונכבדים מאלה‟: ויבינו ראשי הכהנים והספרים את־דברי המשל ופתרנו, ויאמרו: חללה לה׳ לנטש את־עמו ונחלתו, ולתת תורתו לגוים: ויבט אליהם ישוע, ויאמר, הוי קצרי הדעת, מבלי הבין דבר ה׳, הלא כתוב „אבן מאסו הבונים, היתה לראש פנה‟: בינו נא בערים בעם ועורים המנהלים עורים, כי כל הנפל על האבן הזאת ישבר, וכל אשר תפל עליו האבן תדכה: וכאשר ראו שנאי ישוע כי לא יכלו לו בתוך קהל ישראל, ויתנכלו לתפשו במרמה: וישלחו אליו לשאול על דבר מס המלך, המחויבים המה לתתה לעם הרודים אתם בפרך: והפרושים השבו כי הקשו לשאול, כי אם יאמר „תנו המס‟, אז יאמרו „לה׳ הארץ ומלואה‟: וישראל עם סגלתו המה, ואיך יקחו מאשר לה׳ לתת לעם נכר, והאיש המצוה לתת מס, בל יאהב את־עמו: ואם כה יאמר „לא תתנו את המס‟, מרד במלכות הוא, ויסגירוהו לפקיד רומא המשל עליהם: וידע ישוע מזמות לכם, ויאמר להם „הראוני את כסף המס‟ וישימו את־הכסף בידו: וישאלם ישוע „למי המכתב והתמונה אשר על הכסף?‟ ויאמרו „זאת היא מכתב והתמנת מלך רומא‟: ויען ישוע אם אלהים שם אתו למשל ב
עליכם ולו לעשות כסף כזה, תנו למלך את אשר למלך ושלמו לא

ראשו, לכו אחריו הביתה: ובבאכם שמה תשאלו, „איה החדר אשר יאכל שמה המורה עם תלמידיו את זבח הפסח“: וילכו שני התלמידים, וימצאו את האיש כדבר ישוע, ויראם חדר גדול מוכן בשלחנות ומטות: וילכו שמעון ויוחנן להכין מצות ומררים ויין, גם שה תמים זכר בן שנה לזבח הפסח: ויהי בערב ויבא ישוע ותלמידיו, וישחטו את הפסח יום אחד לפני זמנו, כי אמר נכסף נכספתי לאכול עמכם את הפסח קדם זמנו, כי לא אוכל לאכול אתו בזמנו יען יתנוני למות ביום מחר: ולא אכל עוד עד כי ימלא כל הכתוב על ענוי המשיח במלכות השמים: גם לא אשתה מפרי היין עד כי תבא מלכות האלהים: וישב ישוע ותלמידיו לאכול את הפסח על מצות ומררים וחרוסת כהלכתו, ולפניהם כוסות היין, כחק עם ישראל: ויקח ישוע את להם המצות, ויברך ויפרס ויתן לכל תלמידיו ויאמר: **זה הוא אות גויתי הנתונה למות בעדיכם, זאת עשו תמיד לזכרוני**: וכמו כן אחרי אכלם לקח את הכוס בידו ויברך ויאמר: **הכוס הזאת היא דם ברית החדשה בדמי הנשפך בעד רבים, לסליחת החטאים**: שתו כלכם ממנה: כי בכל עת אשר תאכלו את הלחם הזה ותשתו את הכוס הזאת הספרו את מותי עד כי אבוא: ויקם ישוע מן הסעודה, ויפשט את בגדיו, ויחגר מטפחת ויצק מים בכיור וירחץ את רגלי תלמידיו, וינגב אתן במטפחת: וכאשר בא אל שמעון פטרוס לרחץ את רגליו, ויאמר שמעון, אדני האתה תרחץ את רגלי: ויאמר ישוע, הנה לא תדע את אשר אעשה, אבל אחרי כן תדע כי אם לא ארחץ את רגליך אין לך חלק בי: ויאמר שמעון אנא אדני רחץ נא גם ראשי וגם ידי: ויען ישוע אם ירחצו אף רגליכם תטהרו, כי טהורים אתם לבד מאחד: וזאת דבר על יהודה איש קריות המסגיר: ואחר כי

בבית יוסף כיפא הכהן הגדול על ראש ההר מצפון לירושלים, להועץ מה יעשה לו: ויאמר כיפא „אחי זקני עם ישראל ושריו, הבו עצה, איכה נלכוד את הנצרי למען נשחיתהו מארץ החיים: לא בגלוי נעשה זאת כי איש דברים הוא, ועם הגליל יהיו בעוזריו: וללכדו בסתר מי זה ידע תוצאותיו, לפתע יבדל מתוך העם, ואיש לא ידע מקומו איהו: עודם מתיעצים, והנה יהודה איש קריות בא לפניהם: הוא יהודה תלמיד ישוע, הנשא צרור הכסף אשר לחברת התלמידים: וידבר יהודה אתם לאמר, שמע נא כיפא הכהן הגדול, אתה ורעיך היושבים לפניך מבקשים את נפש ישוע לקחתה: גם עשה תעשו כי ישוע בעצמו הגיד כזאת פעמים רבים לתלמידיו, ותמס לבבם בקרבם: וכל מעשיו ומאמריו כאיש הולך למות, ומשליך את נפשו מנגד: עתה שמעוני והאזינו לאמרי פי, שכרו לכם איש אשר ידע כל המקומות אשר ילין שם מפחד בלילות, והוא יסגירהו אליכם: וגם יקל מעליכם המשא ללכדו, ובעיני העם תהיו נקיים, כי לא שלחתם בו יד": ויען כיפא, דבריך אמת, וישר משפטך חרצת, אך מי כמוך היודע כל מחבאיו, עת ימלט מרדפיו: לו חפצת למלאות דברי פיך, לא נקפץ כפינו מתרת לך כסף כפי עבודתך: בכסף מלא נשלם את הטוב אשר תעשה לעמך להשיבם מתורת המתעה הזה, אשר לא נוכל עשה כל עוד יחיה בארץ: ויאמר יהודה, „הבו שכרי שלשים שקל כסף וכדבריכם כן יהי": ויקחו שלשים שקל כסף מבירת האוצר ויתנום ליהודה, ויצו יהודה לבלתי הגד לאיש עד כי ימלא את דברו:

ובשלשה עשר לחדש ניסן לפני ערב בעור החמץ מכל גבול ישראל, וישאלו תלמידי ישוע אנה יכינו הפסח: וישלח ישוע שנים מתלמידיו, את שמעון פטרוס ואת יוחנן מבירת עניה אל ירושלים לאמר: לכו העירה ושם תפגשו איש נשא כד מים על

אמר לך כי בטרם יקרא השכוי בלילה הזאת תכחשני שלשה פעמים: אל ינוע לבבכם אך כאשר תאמינו באלהים האמינו גם בי: מעונות יש לאבי בשמים ואני אלך להכינן לכם למען תהיו גם אתם כאשר אהיה ותדעו את הדרך אשר תלכו בה: ויאמר תומה, ואיה היא הדרך: ויאמר ישוע, אנכי הדרך והאמת והחיים, ואיש לא יבוא אל האב כי אם על ידי, ואתם ידעתם וראיתם את האב: ויאמר פיליפוס, ואנה האב? הראנו את האב, ודינו: ויען ישוע, למה תאמר „הראנו את האב", ואני עמכם, הראה אתי ראה את האב, כי אני באב והאב בי: כל אשר תשאלו מן האב בשמי, אתן לכם: גם אשאל האב ויתן לכם את המנחם, אשר ישכן אתכם לעולם: והמנחם הוא רוח הקדש, אשר ישלחהו אבי בשמי ילמדכם את הכל: אנכי הגפן האמתי, ואבי הכורם: וכאשר לא תוכל הזמרה לעשות פרי אם לא תהיה בגפן, כן תהיו גם אתם בלי מעשי הצדק אם לא תשכנו בי: כאשר אהבני האב, כן אהבתי אתכם, שכנו באהבתי: ומעתה אינכם עבדי אשר לא ידעו מעשי אדניהם, כי אם רעי, כי כל אשר שמעתי הודעתי אתכם: שאלו ותמלא שמחתכם, אף כי שאלתם עד הנה: כזאת וכזאת דבר ישוע עם תלמידיו טרם הפרדו מאתם: ועוד תפלה יקרה מאד הכתובה בבשורת יוחנן בפרשה י"ז: קרא אותה מעל ספר, ותנעם לנפשך מנפת צופים, כי לא יסלה זהב ערכה, יקרה היא מפנינים וכל חפציך המצא תמצא בה: ויקרא ישוע ותלמידיו את ההלל, ויצאו מעבר לנחל קדרון, ויבאו אל הגן הנקרא גת שמנים: ויאמר אל תלמידיו, שבו לכם פה בתפלה ותחנונים כי עת צרה היא למשיח ואני אלך ואתפלל לבדי: ויקח את פטרוס ואת יעקב ויוחנן בני זבדי, ויחל להתעצב ולהתמרמר ברוחו, ויאמר תשתוחח נפשי עד מות שבו ושקדו עמי: ויעבר מעט הלאה, ויפל על פניו

רחץ את רגליהם לבש את בגדיו וישב על השלחן ויאמר אליהם: עתה אגידה לכם למה רחצתי את רגליכם ועשיתי מעשי עבד: הנה תקראוני אדון ומורה ובאמת אני הוא זה: ובכל זאת עשיתי כזאת להודיעכם כי בין המאמינים בה׳ ומשיחו כעבד כאדניו, כשלוח כשלחו: אבל גם בניכם אויב ה׳ ומשיחו, ואכל לחמי הגדיל עלי עקב, ואחד מכם יסגירני: ויביטו התלמידים איש אל רעהו, וישתממו לדעת על מי מהם דבר כזאת: ויאמר פטרוס אל יוחנן הנשען על חיק ישוע לשאול מי הוא המסגיר: ויאמר ישוע זה הוא אשר אתן לו המרור טבול בחרוסת, ויתנהו ליהודה איש קריות, ויקח יהודה מיד ישוע ויאכל: ויאמר אליו ישוע „את אשר תעשה עשה מהרה“ ויקם יהודה פתאם ויצא החוצה, ויהי כאשר יצא, ויאמר ישוע אל אחד עשר הנשארים: עד עתה נכבד המשיח על ידי מעשי ה׳ הנעשות על ידו: ועתה יכובד בגופו: בני עוד מעט אהיה אתכם ואינני: וכאשר אמרתי לעם ישראל תבקשוני ולא תמצאוני, כי לא תוכלו לבא אל אשר אלך שמה: שמעתם, כי נאמר ואהבת לרעך כמוך אולם אני מצוה חדשה אתן לכם, ואהבת לשנאך כמוך: כאשר אהבתי אתכם החטאים השנאים אתי, כי בעד חטאת האדם אמות, כן גם אתם תאהבו איש לרעהו אם הוא אהבו או אויבו: ובזאת ידעו הכל כי תלמידי אתם, אם תהיה גם אהבת שנאיכם בניכם: ויאמר שמעון, ואנה תלך? ויען ישוע, אל אשר אלך לא תוכל ללכת עתה, אף כי תלך באחריתך: ואני אמר לכם כי כלכם תכשלו בי בלילה הזאת ככתוב „הך את הרעה ותפוצן הצאן“: והשטן בקש להניע את נפשותיכם כדגן בכברה, אך התפללתי בעדך כי לא תאבד אמונתך, והיה כי תשוב חזק את אחיך: ויאמר שמעון גם אם כלם יכשלו לא אכשל אני והנני נכון ללכת אתך גם למשמר גם למות: ויען ישוע אמנם אני

בעד בצע כסף: רבו אלופו ומיודעו הנקי מכל חטא ושגגה למורת הסגיר: ולא לאור היום כי אם־כגנב באישון לילה ואפלה, זדון לבו עצמה מכלכל: ויאמר אליו ישוע, רעי למה באת? ואל העם אמר את מי תבקשון ללכד? ויענו, את ישוע הנצרי: ויאמר אני הוא: ובשמעם את דברי המטיב להם יום יום ומורה אתם ברוח שפתיו, ויסגו אחור ויפלו ארצה: אך ראשי הכהנים והפרושים אשר היו אתם הסיתום בדברי שקר לבל ישמעו לדבריו ולבל יראו מפניו: וישאלם ישוע שנית את מי תבקשון? ויענו, את ישוע: ויאמר הלא הגדתי לכם כי אני הוא: ולכן אם אך אתי תבקשון, הניחו לאלה ללכת לדרכם, למען בל יאבד גם אחד מאלה אשר נתן לי אבי: ואל הכהנים והפרושים העטרים את העם מסביב אמר: הכעל פריץ יצאתם בחרבות ומטות לתפשני? ואנכי ישבתי עמכם יום יום בהיכל, להורות לעם חקי אלהים ותורותיו: אך כעת בהשכת ליל יתהמץ לבבכם לעשות אשר פחדתם לעשות באור יומם: וכראות שמעון כי כלתה הרעה אל ישוע, וירק את חרבו ויך את עבד הכהן הגדול, ויקצץ את אזנו הימנית ושם העבד מלכי: ויאמר אליו ישוע, השב חרבך אל נדנה, כי כל אחז חרב, בחרב יאבד: התחשב כי לא אוכל לבקש את אבי, ויתן לי מלאכים יותר משנים עשר מחנות: אבל את כוס התרעלה אשר נתן לי אבי, האם לא אשתה? ויגע באזן העבד וירפא אתה: ומשרתי היהודים החזיקו בישוע ויאסרוהו, אז גם תלמידיו עזבוהו וינוסו, כי פחד מות נפלה עליהם: ויורידו את ישוע מן הר הזיתים ויעברו את נחל קדרון, ויעלוהו העירה אל היכל הכהן הגדול: ויוליכוהו בראשונה אל חנן חתן הכהן הגדול כיפא, אשר היה בימים ההם: הוא חנן אשר שרת בכהנה גדולה שבע שנים עד אשר הסר מכהנתו על ידי מושל רומא, ויכהן תחתיו ישמעאל בן פבי

ויתפלל, . אנא אבי אם תוכל העבר נא מעלי הכוס התרעלה מר ממות הזה, אך לא כרצוני, כי אם כרצונך יהי״ ויבא אל שלשה התלמידים וימצאם ישנים, ויאמר אל פטרוס האם לא תוכל לשקוד עמי אף שעה אחת? אבל הנה, הנפש רצויה אך הבשר רפה, שקדו והתפללו פן תבאו למסה: וילך שנית ויתפלל ,,אבי אם לא תוכל העבר הכוס מעלי בלתי אשתה, רצונך יהי״: ויבא וימצאם עוד ישנים, כי היו עיניהם כבדות מרוב עצבון, ויפן וילך ויתפלל שלישית: נטפי יזע ודם יטפו ממצחו, על ברכיו כרע ומתאבק עם מר המות: אולם שערי שמים סגרו ועב המשפט סכך מעבר תפלה: אב הרחמים את בנו לטבח הסגיר למען יושעו בני תמותה: כי דין התבל בעד משפט תזעק, ואם בנו יחידו חיו יחיה, כל נפשות האדם יאבדו לנצח: ואל שדי ככה אהב יצורי כפיו, עד כי גם את בנו לטבח נתן: ואף כי מלאכי רחמים מר יבכיון, ובעד רחמים יתחננו תחינתם בלי הועיל היתה: כי משפט אל כפר החטאים יבקש, ומי יתן כפרם אם לא בן אל קדוש וטהר אשר ירד משמים ארצה ויהי לבשר: וישב בפעם השלישית, וימצאם עוד ישנים, ויאמר אליהם הנה לרפיון הגויה גם הנפש: עת צרה היא למשיח וגם להולכים אחריו, ואתם ישנים ותנוחו: הנה קרבה העת, ובן האדם יסגר בידי חטאים, קומו ונלכה לקראת מבקשי נפשינו, כי קרב המסגיר: עודנו מדבר והנה יהודה איש קריות ומשרתי ההיכל באו בחרבות ומטות ולפידים בידם להאיר חשכת הלילה: ולמען ידעו נכונה גם באישון ליל מי הוא זה ישוע הנצרי, נתן להם המסגיר אות לאמר: לאיש אשר אנשק לו זה הוא תפשוהו: ובבאם אל המקום אשר עמד ישוע, וימהר יהודה ויגש אליו וישק לו, ויאמר שלום לך רבי: אהה מה גדלה כחת השטן להוליך את נפש האדם ביון מצולה והלאת הפשע כזאת

השכוי תכחשני שלשה פעמים״: ויצא ויבך בכי תמרורים: וכמו השחר עלה ויתאספו הסנהדרין, ויובא ישוע לפניהם, ויבקשו עדים למען ימצאו משפט מות ולתתו ביד הרומים להמיתו: ולא מצאו גם שני עדים אשר יכלו להעיד כאחד: אולם אחרים העידו בו, כי אמר באזני העם „הרסו ההיכל ובשלשה ימים אקימנו“ ולא השיב ישוע דבר: ויקם הכהן הגדול ויאמר אליו „הנני משביעך באלהים חיים, להגיד לנו האתה הוא המשיח“: ויען ישוע, אם אגיד לכם כי אני הוא, לא תאמינו, ואם אשאל דעתכם, בל תשיבוני ותעזבוני חפשי: ובכל זאת אתן לכם מענה כי אני הוא המשיח, ומעתה תראו את בן האדם ישב לימין האלהים, ובוא יבוא בעננני שמים“: ויענו הסנהדרין ויאמרו אליו „האתה הוא בן אל חי“? ויאמר „אני“: ויקרע הכהן הגדול את בגדיו ויאמר, „עדים אתם כי חרף אלהים חיים, ועתה הגידו את משפט האיש הזה“: ויענו כלם „משפט מות לו, ומה לנו עוד לעדים“: וירקו בפניו ויכוהו באגרוף על הלחי ויאמרו „אם נביא אתה, הנבא לנו מי הוא המכה אתך“: ויאסרוהו ויוליכוהו אל פילטוס הפחת, וכאשר שמע פילטוס כי באו ראשי עם ישראל וזקיניו, ויצא אליהם הפתחה: וילשינו את ישוע לאמר, „את זה מצאנו מתעה את העם ומניא אתם מתת מס למלך, באמרו „מלך משיח אני“: ויפן פילטוס אל ישוע וישאלהו „האתה מלך היהודים“?: ויאמר ישוע המלבך תשאלני כזאת, או בעבור כי אחרים דברו עלי כדברים האלה?: ויען פילטוס „האם יהודי אני כי תחשבני לאויב לך, הלא עמך העידו בך, עתה הודיעני אם נכון הדבר כי מלך היהודים אתה“: ויען ישוע, „אמנם מלך אנכי, ולזאת נולדתי, אבל מלכותי איננה מן העולם הזה: כי אם היתה מן העולם הזה, אז אלה הסריםם למשמעתי ילחמו בעדי, ועתה מלכותי איננה מפה: אולם בארזי

תשעה שנים: ואחריו בנו של חנן שנה אחת, ואחריו שמעון בן כמית שנה אחת, ואחריו יוסף כיפא שנים עשר שנים: ויוסף כיפא לקח לו בת חנן לאשה, ויהי דבר חנן יקר בעיני כיפא ויהי משנה לכהן הגדול: וכל הדבר הקשה יביא כיפא לפני חנן החנו: ויהי כאשר הביאו את ישוע לפני חנן וישאלהו מי המה תלמידיו, ומה הוא הלקח אשר ילמד: ויען ישוע, הלא כל דברי לא בסתר הגדתים, ותמיד למדתי בבתי כנסיות ובהיכל לפני כל הנועדים שמה: שאל נא אלה אשר שמעו את דברי ויגידו לך המה: וירא חנן כי שגגה עשה לשאול את ישוע טרם העידו בו דבר כחק המשפט, וישלחהו אל כיפא מקום אשר הסנהדרין נקהלו שמה: אולם אחד מהנצבים עליו הכהו על הלחי ויאמר „הכזאת תענה לכהן הגדול“? ויען ישוע „אם רעה דברתי העד על הרעה, ואם ישרים ונכחים דברי למה הכיתני“ וכאשר הוליכו את ישוע לבית כיפא, וילכו אחריו יוחנן ושמעון פטרוס: וכאשר ידעו המשרתים את יוחנן, הניחוהו לבוא והוא הביא אתו פטרוס: וישב פטרוס עם המשרתים בחצר כהן הגדול, לדעת מה יעשה לישוע: ותבא נערה אחת ותראהו ותאמר לו „הלא גם אתה מתלמידי ישוע הגלילי“: ויירא ויאמר לפני כל העומדים עליו „לא ידעתי את האיש הזה ולא ארע את אשר תדבר“: ויצא אל האלם ותרא אתו שם שפחה, ותאמר לנצבים עליו „גם זה היה עם ישוע הנצרי“: ויוסף לכחש בשבעה „לא ידעתי את האיש ואת שיחו: וילך אל המקום אשר ישוע עמד לפני הסנהדרין, ויגשו העמדים שם אל פטרוס: ויאמרו „אמנם גם אתה מן הגליל, ושפתיך יענו בך כי הדבר בלעגי שפה ובלשון אחרת“: ויצר לו מאד ויחל לאלות ולהשבע „לא ידעתי את האיש הגלילי“: ומדי דברו ויקרא השכוי, גם ישוע פנה אליו ויבט בו, ויזכר את דברי ישוע, „טרם יקרא

זה הרעה אשר עשה הגלילי הזה, לא מצאתי בו משפט מות: גם
אשת פילטוס שלחה אליו כדברים האלה לאמר: השמר לך
מעשות דבר רע לישוע הנצרי, כי ענותי הרבה בחלום הלילה
בעבורו כי צדיק הוא‟: ולמען העיר רחמי העם הוסיף לשאול
„האתלה את מלככם‟: ויענו ראשי הכהנים והפרושים
„אין לנו מלך זולתי מלך רומא‟: וירא פילטוס כי לא יכול להם,
ויקח מים וירחץ את ידיו לעיני כל העם ויאמר: „נקי אנכי מדם
הצדיק הזה דמו בראשיכם‟: ויענו כל העם „דמו עלינו ועל
בנינו‟: וישלח להם פילטוס את בר אבא המשלך במשמר על
דבר קשר ורצח, ואת ישוע נתן לאנשי הצבא לענותו: ויקחוהו
אנשי הצבא אל הצר המשפט, ויפשיטו את בגדיו וילבישוהו מעיל
שני ויקלעו כתר קוצים וישימו על ראשו, ויתנו קנה גומא בידו
ויכרעו לפניו, וילעגו לו לאמר „שלום לך מלך היהודים‟: ובאשר
לא יכול לאחז בקנה, כי היו ידיו אסורים ויקחו את הקנה ויכו על
ראשו וירקו בפניו: ויוציאהו פילטוס אל העם לבוש מעיל שני
וכתר קוצים על ראשו ויאמר: הנה הוצאתי אתו אליכם למען
תדעו כי לא מצאתי בו עול, הנה האיש: וראשי הכהנים
והעם צעקו „תלהו תלהו‟: ויאמר פילטוס קחו אתו אתם ותלהו
כי אנכי לא אמצא בו משפט מות: ויענו אתו היהודים הלא תדע
כי מלכות רומא תקים חקי תורתנו, ולפי תורתנו משפט מות לו,
כי עשה עצמו לבן האלהים: וכשמוע פילטוס את דבריהם ויירא
מאד פן ישלח ידו באלהי היהודים, וישב אל חצר המשפט וישאל
את ישוע: מי ומאין אתה הגידה נא לי מקור ממנו חצבת: ולא
ענה אתו ישוע דבר, ויאמר אליו פילטוס למה תאלמנה שפתיך,
הלא תדע כי יש לאל ידי להמיתך או לשלחך חפשי: ויאמר ישוע
לא תוכל עשה מאומה, לולי ניתן לך הרשיון ממרומי שחק: ולכן

אל העולם הזה להעיד על האמת, וכל אשר מן האמת ישמע בקולי: ויאמר פלטוס „מה היא האמת“? וכראותו כי נקיא וחף מפשע הוא, ויצא פילטוס אל היהודים ויאמר אליהם, „לא מצאתי תהלה וחטא באיש הזה“: ויחר אף ראשי הכהנים ויאמרו כי רע מעללים האיש הגלילי הזה: וכשמע פילטוס כי ישוע מארץ הגליל הוא וישת עצות בנפשו להמלט מלהרשיע את ישוע, וישלחהו אל הרדוס הבא לירושלים לחוג את חג הפסח: וכראות הרדוס את ישוע וישמח, כי זה ימים רבים אוה לראותו: יען שמע נפלאותיו אשר עשה בארץ הגליל: ויקו לראות אות או מופת, וישאלהו על דברים רבים ולא ענה ישוע גם על אחת מהנה: ויקומו ראשי הכהנים והספרים אשר באו אתו וילשינו את ישוע: ויבז הרדוס ואנשי הצבא את ישוע ויהתלו בו, וישליכו עליו לבוש שני, וישלחהו אל פילטוס לעשות בו כטוב בעיניו: וזאת עשה למען השלם אתו, כי עד עתה שנאו איש את רעהו: ויקרא פילטוס אל ראשי העם ושריו ויאמר אליהם, הנה הבאתם אלי את ישוע כמתעה את העם: והנה חקרתי ודרשתי אתו ולא מצאתי בו גם רעה אחת מכל אשר אתם מלשינים עליו: גם הרדוס לא מצא בו משפט מות: אך למענכם איסרנו בשוטים ואשלחנו חפשי: ובין כה וכה ותקהל עם רב לפני היכל פילטוס, כי חק היה לפחת רומי לשלח להם בכל חג אסור אחד חפשי: ויאמר פילטוס אל העם אתם ידעתם את הפריץ בר אבא, האסור בנחשתים, ולו משפט מות: לכן אשלח לכם את ישוע הנצרי חפשי, ולבר אבא יעשה כמשפטו ולא ידעו העם את מי ישאלו: ויקראו ראשי הכהנים „שלח לנו בר אבא ואת ישוע קח ושים אתו על העץ“: וכל העם בשמעם את דברי ראשי הכהנים ויקראו גם המה „שא את ישוע ושלח לנו את בר אבא“: ויאמר אליהם פילטוס עוד ולמה? מה

אם בעץ הטוב יעשו כזאת, מה אפוא יעשה בעץ יבש? וילכו
אחריו מרים אמו, ואחות אמו מרים אשת קלאפא, ומרים המגדלנית,
ויבאו עד מקום הגלגלת: וישימוהו על העץ במסמרות, וכאשר הלמו
המסמרות, ויקרא ישוע, „אבי סלח להם כי אינם ידעים מה המה
עשים“: ויתנו לו המץ מהול בראש, ויטעם, וימאן לשתות למען
לא יקלו מכאוביו: ויקימו שלשה עצים, כי תלו עמו שני פריצים,
אחד לימינו ואחד לשמאלו, כי את פשעים נמנה: ויקחו אנשי הצבא
את בגדיו, ויחלקו בניהם על פי הגורל: ויכתב פילטוס על לוח
„ישוע הנצרי מלך היהודים“ בכתב עברית יונית ורומית,
וישם את הלוח מעל לראש ישוע: וזאת עשה למען חרף את עם
היהודים: ויאמרו ראשי הכהנים אל פילטוס אל תכתב „מלך
היהודים“ אך „כי אמר מלך היהודים אני“: ויען אתם פילטוס
„את אשר כתבתי, כתבתי“: והעם הנצבים מסביב לישוע לעגו
לו לאמר „את אחרים הושיע, עתה יושיע את נפשו אם הוא
המשיח בחיר אלהים, יצילהו עתה כי חפץ בו“: גם האחד
מהפריצים אשר נתלו עמו גדפו לאמר „אם אתה הוא המשיח
הושיעה את נפשך ונפשנו“: ויגער בו השני ויאמר „הלא תירא
את אלהים בצרת נפשך, הנה אנחנו כפועל ידינו לקחנו, אבל זה
לא עשה עול“: ויפן אל ישוע ויאמר „זכרני נא אדני בבואך
במלכותך“: ויאמר אליו ישוע „אמנם היום תהיה עמדי בגן עדן“:
ומתחת לעץ אשר נתלה ישוע, עמדה אמו מבכה על בנה, ועל ידה
עמד יוחנן תלמידו האהוב לתמך אתה: וירא אתם ישוע ויאמר
אל אמו „אשה הנה בנך“! ואל התלמיד אמר „הנה אמך“:
וכאשר הרגיש, כי בא מר המות, ונפשו ואלהיו יעזבהו ויקרא
„אלי אלי למה עזבתני“: והנצבים מסביב חשבו כי לאליהו
הוא קרא, וירץ אחד מהם ויקח ספוג, וימלאהו המץ, ויתן אל פי

אם גם המרת תמיתני, עון המסגיר אתי בידך גדול מעונך, ויבקש פילטוס לשלחו חפשי: וכאשר ראו אויבי נפש ישוע דעת פילטוס ויאמרו, „אם תציל את זה, אינך אוהב לקיסר, כי כל העשה עצמו למלך, נגד הקיסר הוא“: וירא פולטוס כי יחשבוהו למרד במלכות וישב במושב המשפט, ויוציא את ישוע החוצה ויאמר להם „הנה מלככם, עשו לו כטוב בעיניכם“: ויענו ראשי הכהנים „אין לנו מלך כי אם מלך רומא ואין בידינו להמית איש, ולכן המיתהו אתה“: ויתן פילטוס את ישוע בידי אנשי הצבא לתלותו על העץ:

וכראות יהודה המסגיר כי נחרץ משפט ישוע למות, וינחם על הרעה אשר עשה: ויבוא אל ראשי הכהנים והזקנים ויאמר „חטאתי כי הסגרתי בידכם דם נקי“: ויענו אתו לאמר, „מה זאת לנו? הלא ידעת את אשר עשית וגם לקחת ממנו כסף שלומים“: וישלך יהודה את שלשים הכסף אשר לקח מידם על רצפת ההיכל ויצא אל גיא בן הנום ויתלה את עצמו על העץ ויפול תחתיו ויבקע בתוך וישפכו מעיו: ויקחו ראשי הכהנים את הכסף, ויאמרו מה נעשה בו, לא נוכל לתתו באוצר ההיכל כי שכר דמים הוא: ויועצו לקנות בכסף ההוא שדה היוצר לקבורת הגרים: על כן יקרא לשדה ההיא „שדה הדמים“ ובארמית „חקל דמא“ עד היום הזה: ויקחו אנשי הצבא את העץ אשר יתלה עליו, וישימוהו על שכם ישוע לשאת אתו עד מקום תליתו: וכאשר ראו כי כבד הוא ממנו ויאיצו באיש הבא מן השדה לשאת את העץ תחת ישוע: ושם האיש שמעון קורני, הוא אבי אלקסנדר ורופוס: וילכו אחריו עם רב ונשים המיללות ומתפפות על לביהן: ויפן אליהן ישוע ויאמר „בנות ישראל אל נא תבכנה עלי, עליכן בכנה ועל בניכן: כי הנה ימים באים ויאמרו „אשרי העקרות והבטן אשר לא ילדה והשדים אשר לא היניקו: אז יאמרו להרים נפלו עלינו, ולגבעות כסונו, כי

ואחרי מוצא השבת כעלות השחר ביום הראשון, ותלך מרים המגדלנית ומרים אשת קלאפא. ושלומית אם יוחנן, ויקנו בשמים לחנט את גוית ישוע: וילכו אל הקבר והנה עם נשים אחרות הלכות עמהן להושיען: וכזרח השמש באו אל הקבר, ויראו והנה האבן מגוללה מן הקבר, וגוית ישוע איננה, וגם שמרי הקבר הלכו, ותפעם רוחן בקרבן, כי לא ידעו כי לפנות בקר ירד מלאך ה׳ מן השמים, ויגל את האבן, ויקם ישוע מקברו: ואנשי הצבא בראותם תקומת ישוע ובשמעם את הרעש, נסו על נפשם: ובבקר כאשר באו אל ראשי הכהנים ויספרו להם את אשר ראו, ויצוו אותם ראשי הכהנים לאמר כי תלמידי ישוע גנבו את גויתו בהיותם ישנים: וגם נתנו להם כסף והבטיחום כי יצאו נקיים על רפיון משמרתם: ויהי כראות מרים כי אין ישוע בקבר, ותחשב כי שמוהו בקבר אחר, ותרץ העירה ותגד לשמעון וליוחנן את אשר קרה לה, וילכו גם הם אל הקבר: והנשים האחרות אשר באו אל הקבר ראו בתוכו שני מלאכי ה׳ מתנוצצים כברק, האחד מראשות הקבר והשני מרגלותיו: ויאמרו אליהן אם תבקשון את ישוע, למה תבקשון את החי בין המתים: איננו פה כי אם קם כאשר הגיד לכן מראש בואנה וראנה המקום אשר שכב שם האדון: ועתה לכנה והגדנה לתלמידיו ולשמעון, כי קם מהמתים, והנה הלך לפניכם הגלילה, שם תראוהו, הנה אמרתי לכן: ותצאן מן הקבר ביראה ובשמחה גדולה להגיד אל התלמידים: ויהי בלכתן ויפגע בהן ישוע, ויאמר אליהן „שלום לכן“ ותגשנה ותשתחוין לו: ויאמר אליהן ישוע, „אל תיראנה, לכנה והגדנה לאחי, ללכת הגלילה, ושם יראוני“: והנה שמעון ויוחנן באים, ומרים המגדלנית הלכת אחריהם, וירוצו שניהם אל הקבר, וימהר יוחנן ויבא אל הקבר ראשנה: וישח וירא את הסדין מנח ולא בא

ישוע: ואחרים אמרו, הרף ונראה אם יבא אליהו להושיעהו: ויקרא ישוע „נשלם בידך אבי אפקיד רוחי“ ויט את ראשו ויגוע.... ומן העת אשר הוליכו את ישוע למות, חשכה הארץ ואור השמש כסה אפל: פרכת ההיכל נקרעה, ותרגז הארץ, ויבקעו הסלעים, ויפתחו־הקברים: ורבים מישני עפר קמו ויבאו אל העיר הקדושה, ויראו לרבים אחר תקומת ישוע מקבר: ובאשר היתה תלית ישוע והפריצים בארבע עשר להדש ניסן בערב חג הפסח והשבת, לא רצו העם כי יהיו הממותים תלוים ביום השבת: וישאלו את פילטוס להחיש מותם, למען יקברו אתם בטרם בא השמש: ויבאו אנשי הצבא, וישברו את שוקי שני הפריצים, וכבאם אל ישוע מצאוהו מת, ולא שברו את שוקיו: אך אחד מאנשי הצבא דקר בחניתו בצד ישוע ויצא דם ומים: ובראות שר המאה אשר נהיתה, ויכבד את ה׳ לאמר „אכן צדיק הוא האיש הזה“: והנה יוסף מן הרמתים, אשר לא היה בעצת הסנהדרין, אף כי היה אחד מהם בא אל פילטוס וישאל ממנו את גוית ישוע: וכאשר נתן לו פילטוס את שאלתו, ויורידהו יוסף מן העץ ויעטהו בסדין וישימהו בקברו אשר חצב בסלע: ויען כי קבר חדש היה, אשר לא שכב בו איש, ולא נשלם עוד הפתח, ויגלו עליו אבן גדולה: ומרים המגדלנית ומרים האחרת ישבו נגד הקבר: ויהי ממחרת ויקהלו ראשי הכהנים והפרושים ויבאו אל פילטוס ויאמרו: הנה זכרנו כי אמר המתעה הזה בעודנו חי „אחרי שלשה ימים אקום מן המתים“ עתה פן יבאו תלמידיו לילה ויגנבו אתו, ואל העם יאמרו כי קם, ותרע המרמה האחרונה רעה מן הראשונה: לכן צו נא לשמר הקבר עד יום השלישי: ויאמר אליהם פילטוס קחו לכם אנשי צבא ושמרהו כטוב בעיניכם: וילכו וישימו משמר על הקבר ויחתמו את האבן בחותם לבל יפתח:

גויתו כאשר אמרו הנשים. אולם את ישוע לא ראו: ויאמר אליהם ישוע הוי פתאים וכבדי לב מהאמין בכל אשר נאמר בתורה ובנביאים, כי יעונה המשיח גם יומת ואחרי כן יקום ויעלה לתפארתו בחיק אל עליון: ויואל מתורת משה והנביאים, ויבאר להם את כל הכתובים הנאמרים על אודות המשיח: וכאשר באו בכפר חמת ויפצרו בו לאמר, שבה אתנו כי רד היום וצללי ערב נטו, ויבא וישב אתם אל הלחם: ויהי כאשר לקח הלחם ויברך ויפרס, ויכירו כי ישוע הוא וברגע הלך הלך לו: ויאמרו מה זאת עשה לנו אלהים, כי טח עינינו מראות מהשכל לבנו: איך בער לבבינו בקרבנו, בבארו לנו כתבי התורה והנביאים: ועתה נקומה ונלכה ירושלימה ונבשר לתלמידיו המתאבלים את אשר שמענו וראינו: ויקומו ויבואו ירושלימה וימצאו עשרה התלמידים נקהלים יחד ואחרים אתם: ושמעון פטרוס מספר להם, כי גם הוא ראה את ישוע בשובו מן הקבר: ויגד להם קלאפא ורעהו את כל הקרות אתם בדרך, ואיך התודע להם ישוע בפרס הלחם: עודם מדברים והנה ישוע בתוכם, ויאמר אליהם „שלום לכם“ ויחרדו בהשבם כי רוח הוא, ויאמר ישוע „למה תפחדו ותחשבו כי רוח אני, ראו נא ידי ורגלי הנפצעים ומושו כי בשר אני ולא רוח“: ויפג לבם בקרבם ויאמר אליהם „היש לכם אכל?“ ויתנו לו דג צלוי ונפת צופים ויקח ויאכל, ויבאר כל דברי הנביאים אשר נבא משה והנביאים ודוד נעים זמרות ישראל על אודות הגואל הבא: כי יאתה לו להענות למות ולקום ביום השלישי מבלי ראות שחת: ולקרא בשמו תשובה וסליחת חטאים לכל יושבי תבל החל מעם ישראל בירושלים: ורוח הקדש אשר הבטחתי לכם אשלח, אך שבו בירושלים עד כי יבוא: וכאשר שלחני אבי כן אשלח אתכם גם אני, צאו ובשרו הבשורה הטובה לכל: המאמין בי ויטבל

אל תוכו, ושמעון הבא אחריו בא אל תוך הקבר וירא את הסדין מנח לבדו ואת המטפחת אשר היתה על ראש ישוע גלומה לבדה במקום אחר, ויצאו בפחי נפש: ומרים עמדה מחוץ לקבר ותבך ותשח אל הקבר, ותרא שני מלאכים לבושי לבן, ויאמרו אליה „אשה למה תבכי“ ותאמר „על כי נשאו את אדני ולא אדע אנה שמוהו“: ובדברה כזאת ותפן ותירא איש עמד מאחריה, ותחשב כי שמר הגן הוא, ותאמר אליו „אדני אם אתה נשאת אתו הגידה נא לי למען אמצאהו“: ויאמר, „מרים“, ותפקחנה עיניה ותכירהו כי ישוע הוא, ותפל לרגליו ותאמר „רבי“: ויאמר ישוע „אל תגעי בי, כי עוד לא עליתי אל אבי, אך לכי אל אחי, ואמרי להם כי הנה קמתי ואעלה אל אבי ואל אביכם אל אלהי ואל אלהיכם“: ותשב העירה ותגד את כל המצאות אתה וגם הנשים האחרות הגידו את כל הקרות אתהן, ותהינה כמצחקות בעיני השליחים, כי לא האמינו להן: ובשעה השלישית אחר הצהרים והנה שני אנשים אשר האמינו בישוע בעדנו חי, עזבו את ירושלים ללכת למקום מושבם אשר בכפר חמת: ובהיותם בדרך נדברו איש אל רעהו על כל הקרות בירושלים: ויצא אליהם ישוע וילך אתם ולא הכירוהו: ויאמר אליהם מדוע פניכם זעפים, ומה המה הדברים אשר תדברו? ויען אחד מהם, ושמו קלאפא, האתה לבדך ארח בירושלים, כי לא תדע את אשר נהיתה בה בימים האלה? ויאמר ישוע ומה המה אלה? ויענו, הנה ישוע הנצרי איש גבור חיל בלימוד ובפעולה, ראשי הכהנים ושריו הסגירו למות: ואנחנו חכינו כי הוא יפדה את עמו, והיום יום שלישי מאז הומת ואיננו: איזה נשים מקרבנו חבהילנו בדבריהם, לאמר, כי בבקר השכם מצאו קברו ריק, ומלאכי מרום הגידו להן, כי קם מעם המתים והוא חי: ואחדים הלכו אל הקבר ולא מצאו את

ועליהם דגים ערוכים ולחם: ויאמר ישוע „הביאו הלם מן הדגים אשר אחזתם עתה“ ויביאום, ויאמר „באו ואכלו“: ולא שאל אתו איש מי אתה, כי כלם ידעו מי הוא: ויהי אחרי אכלם ויאמר ישוע אל פטרוס „שמעון בר יונה התאהבני יותר מאלה?“ ויען פטרוס, „כן אדני, אתה ידעת כי אהבתיך“: ויאמר ישוע „רעה את טלאי“: וישאלהו שנית „שמעון בר יונה התאהבני“? ויענהו כבראשונה, ויאמר לו, „רעה את צאני“: ויוסף לשאול פעם שלישית „שמעון בר יונה התאהבני“? ויתעצב פטרוס ויען ויאמר, „אתה הוא בן אל חי, את כל ידעת, ותדע כי אהבה רבה אהבתיך:“ ויאמר אליו ישוע „רעה את צאני: אמנם בעוד נער היית, חגרת והלכת כאות נפשך, וכי תזקן תושיט את ידיך ואחר יחגרך, ויוליכך אל אשר לא תחפץ: ועתה בא נא עמדי ואגידה לך את אשר יקרה לך באחרית ימי חייך“: ויפן פטרוס ללכת, וירא והנה יוחנן הולך אחריהם, ויאמר אל ישוע „ארני ומה יהיה אחרית יוחנן“: ויאמר ישוע „מה לך לשאול אודות יוחנן אהובי, אם ארצה כי יחיה עד אשר אבוא בכבודי מה לך? לך אחרי“: וילכו התלמידי ישוע אל הגליל כאשר צוה אתם, ושם היו כחמש מאות איש, וירא אליהם ישוע ויאמר: „כל השלטן נתן לי בשמים ובארץ: לכן למדו את כל גויי הארץ בטבל אתם בשם האב והבן ורוח הקדש: ולמדו אתם לשמר כל הדברים אשר צויתיכם והנה אנכי אתכם תמיד כל הימים“: ומקץ ארבעים יום לתקומת ישוע, ויקהלו התלמידים יחד בירושלים: ויבא ישוע אליהם וישאלהו „מתי קץ הפלאות, ולעת כזאת התשיב את המלכות לישראל?“ ויאמר אליהם ישוע „לא לכם לדעת את המועדים אשר יעד האב בממשלתו“: „אך תקחו גבורה, בנה עליכם רוח הקדש, ותהיו עדי בירושלים ובכל ארץ יהודה

ישוע ואשר לא יאמין יאשם: ואותות רבות יעשו המאמינים בי, רוחות רעות יגרשו, בלשונות לא ידעו ידברו, נחשים בידם יקחו, וסם המות ישתו ולא ירע להם, ידיהם ישימו על חולים וירפאו: ובדברו כזאת ויפח בהם ויאמר „קחו את רוח הקודש, איש איש אשר תסלחו לו את חטאיו יסלחו לו, ולאשר תעצרו יעצרו,“ ויאמינו בו העשרה וכל אשר היו אתם: ותומא, אחד משנים העשר לא היה אתם, ויבא אחרי אשר הלך ישוע, ויאמרו לו השליחים „ראינו את הארון“: ויאמר תומא „אם לא אראה את פצעי ידיו ורגליו ואשלח את ידי בצדו הנדקרת לא אאמין“: ואחרי שמונת ימים בהתאספו תלמידי ישוע ותומא עמהם, והדלתות היו סגורות מפחד איש זר: ויבא ישוע בתוכם ויאמר „שלום“ ואל תומא אמר „הושט אצבעך הנה, ומוש את ידי ורגלי, ושלח את ידך אל צדי, ואל תהי הסר אמונה, כי אם מאמין“: ויען תומא ויאמר „ארני ואלהי“ ויאמר אליו ישוע „יען אשר ראיתני תומא, תאמין, אשרי אלה אשר לא יראוני ויאמינו“: וילכו תלמידי ישוע למקומם הגלילה:

ויהי בהיות פטרוס ותומא ונתנאל אשר מִקָּנָה בגליל ושני בני זבדי ועוד שנים מתלמידי ישוע יחדיו: ויאמר פטרוס אלך לדיג, ויאמרו האחרים נלך עמך גם אנחנו: ויצאו ים טבריא וירדו אל האניה ויצודו כל הלילה ולא אחזו מאומה: ויהי בבקר ויראו את ישוע עמד על שפת הים ולא הכירוהו: ויאמר ישוע „בני היש לכם אכל“? ויענו אתו „לא“ ויאמר השליכו את המכמרת מימין לאניה ותמצאו: וישליכו ולא יכלו למשך המכמרת מרב הדגים, ויאמר יוחנן אל פטרוס „הנה זה ישוע ארננו“: וכשמע פטרוס כי הוא הארון, ויחגר את מעילו, כי ערום היה, ויפל את עצמו אל הים: וימשכו המכמרת עם הדגים אל היבשה ויראו והנה שם גחלי אש,

בשמרון ועד אפסי התבל: עתה נלכה ונעלה הר הזיתים“ ויצאו מירושלים ויעברו את נחל קדרון ויעלו ההרה: וישא ישוע את ידיו ויברכם ובברכו אתם, וירד ענן אלהים ויקחהו, ויפרד מאתם השמימה: והתלמידים וכל העם מביטים אחריו, והנה שני אנשים לבושי לבן נצבים עליהם ויאמרו: „אנשי הגליל למה אתם מביטים השמימה? זה ישוע אשר לקח מכם כן יבא כאשר ראיתם אתו עלה השמימה“: וישובו אחד עשר התלמידים ירושלימה בשמחה גדולה, ויהיו תמיד בהיכל מהללים ומברכים את האלהים: אמן:

